Δέφτερη Ανάγνωση

Εναλλακτική Πληροφόρηση

Website: www.defterianaynosi.com
Facebook: www.facebook.com/DefteriAnaynosi
Twitter: www.twitter.com/DefteriAnaynos1

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλια για τις εξελίξεις

Περιεχόμενα του τεύχους της βδομάδας: 10/7- 17/7/2013

ΤΟΠΙΚΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ
...ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΕΙΝΑΙ ΔΑΝΕΙΚΑΑΑ, ΧΕΡΙΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΑΚΤΙΚΑΑΑ... ΝΑ ΤΑ ΚΑΨΕΙΣ ΤΙ ΤΑ ΘΕΣ...
ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΘΑ ΤΑ ΠΑΡΕΤΕ;
Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

ΤΟΠΙΚΑ

Υπάρχει και Κυπριακό…

Προσεγγίσεις τρίτου τύπου

Σ' ένα πρόσφατο σαρκαστικό σχόλιό του στην εφημερίδα Πολίτης, ο Σιενέρ Λεβέντ έγραψε ότι στην Κύπρο δεν υπάρχουν εθνικιστές. Στη σκέψη αυτή τον οδήγησε, όπως είπε, ένα γεγονός, το οποίο έκανε το λάθος να υποπέσει στη αντίληψη του. Γνώρισε, ανέφερε, κάποιους εθνικιστές Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους, όλους με περγαμηνές αίματος στο πορτοφόλιο τους (εγκλήματα κατά της άλλης κοινότητας κατά τον ίδιο), που διασχίζουν τακτικά τα οδοφράγματα της πράσινης γραμμής, διατηρούν φιλικές σχέσεις μεταξύ τους και συνεστιάζονται παρέα στα παραλιακά μέτωπα. Ο Σιενέρ Λεβέντ ήθελε να πει ότι, ακόμα και οι εθνικιστές, είναι κατά κάποιο τρόπο προσεγγιστές ή ότι τελικά οι Κύπριοι δεν είναι και τόσο εθνικιστές. Επειδή ο συγγραφέας δεν εντοπίζει καμιά διάθεση αυτοκριτικής στους πρωταγωνιστές της ιστορίας του, είμαστε και εμείς υποχρεωμένοι να μην αναζητήσουμε τη λύση του γρίφου σε υψηλού επιπέδου πνευματική διεργασία. Μπορούμε να υποθέσουμε κάτι το πολύ απλό. Οι άνθρωποι είναι περήφανοι εθνικιστές και περήφανοι για τις πράξεις τους και γνωρίζουν ότι, από καιρού εις καιρό θα πρέπει να χύνουν και λίγο αίμα για να ποτίζουν τις καθαρές ιδέες τους. Αλλά σέβονται και αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο, γιατί μοιράζονται τις ίδιες ιδέες. Εξ' άλλου αγωνίστηκαν για την εθνική καθαρότητα και η διχοτόμηση, που ουσιαστικά έχει επιβληθεί είναι αποτέλεσμα του αγώνα τους. Μπορεί να μην κατάφεραν, όσα ακριβώς θα ήθελαν, αλλά κατάφεραν αρκετά. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ανταλλάζουν μόνο κεράσματα. Ανταλλάζουν ένα αίσθημα ολοκλήρωσης ενός στόχου ζωής, που μόνο αυτοί καταλαβαίνουν τόσο καλά.

Υπάρχουν και εθνικιστές μερικοί με εγκλήματα στη ράχη τους που έχουν όμως αλλάξει ιδέες και προσφέρουν πολλά με ειλικρίνεια ή έστω για να διασκεδάσουν τις

τύψεις τους. Υπάρχουν και επαναπροσεγγιστές, που έτσι ήταν από πάντα, υπάρχουν επαναπροσεγγιστές πολλών ειδών και ταχυτήτων. Είναι ένα θέμα πάρα πολύ ενδιαφέρον και το σημειώνουμε για το μέλλον. Όμως, εμμένουμε τώρα στο δρόμο που χάραξε ο Λεβέντ μεταπηδώντας σε μια συνέντευξη του Σερντάρ Ντενκτάς στην εφημερίδα Καθημερινή της Κυριακής.

Πώς η πρόταση του Τάσου Παπαδόπουλου έχασε το νόημα της

Ανάμεσα στις ερωτήσεις υπάρχει και η ακόλουθη: την προηγούμενη περίοδο, ο τύπος του νησιού ανέφερε ότι το 2004, ζητήσατε από τον Τάσο Παπαδόπουλο την αναβολή του δημοψηφίσματος του σχεδίου Αννάν. Αυτή η πληροφορία είναι ορθή; (Η ορθή ερώτηση, η οποία συνάγεται και από την απάντηση είναι αν ο Τάσος ζήτησε αναβολή του δημοψηφίσματος από τον Ταλάτ μέσω Ντενκτάς).

Η απάντηση: **« η συγκεκριμένη πληροφορία είναι ορθή. Στο συγκεκριμένο ζήτημα είχαμε παρόμοιες θέσεις με τον κ Παπαδόπουλο**. Η ελληνοκυπριακή κοινότητα δεν είχε την ευκαιρία να συζητήσει διεξοδικά το σχέδιο Αννάν. Η δε τουρκοκυπριακή κοινότητα προσέγγισε το ζήτημα πολύ επιφανειακά. Το σχέδιο ανήκε στον ΟΗΕ. Ωστόσο, η βιωσιμότητά του ήταν συζητήσιμη και καθόλου δεδομένη. Σε περίπτωση που είχαμε ένα χρόνο να συζητήσουμε το όλο σχέδιο, ενδεχομένως θα φθάναμε σε λύση του Κυπριακού. Εκείνη την περίοδο, συμμερίστηκα τους προβληματισμούς μου με τον κ Ταλάτ. Απηύθυνα στον ίδιο το εξής ερώτημα: επιθυμείτε λύση ή δημοψήφισμα; Η απάντηση του στο συγκεκριμένο ερώτημα ήταν ξεκάθαρη: «δημοψήφισμα». Η πρόταση του Παπαδόπουλου έχασε το νόημα της μαζί με αυτήν την απάντηση».

Ας θυμηθούμε το σκηνικό, λίγο πριν από τα δημοψηφίσματα. Ο Τάσος επέστρεψε από την Νέα Υόρκη με τα δημοψηφίσματα, που ο ίδιος είχε αποδεχτεί στη Βαλίτσα του. Σε λίγο θα ζητήσει με δάκρυα το Όχι και θα καταγγείλει όσους επιλέγουν το Ναι στο δημοψήφισμα, που ο ίδιος έχει εξαγγείλει ως μειοδότες. Λίγο πριν το κλάμα, ο ηγέτης του ελληνοκυπριακού ΔΗΚΟ θα επιχειρήσει μια τελευταία μανούβρα. Θα καλέσει νύχτα στο αρχοντικό του στη Στράκα (έτσι έμαθαν και οι νεώτεροι γι αυτήν) τον ηγέτη του τουρκοκυπριακού ΔΗΚΟ. Το Σερντάρ Ντενκτάς με τον οποίο μοιράζονταν… « παρόμοιες θέσεις».

Από τις παρόμοιες θέσεις στη… νέα βάση

Εδώ, εγκαταλείπουμε την αρχική ιδέα, που μας προσέφερε ο Λεβέντ και προχωρούμε με τη βοήθεια της συνέντευξης, που πήρε από τον Σερντάρ Ντενκτάς, ο Νίκος Στελγίας του Πολίτη. Στην ερώτηση «ποιά η θέση του κόμματός σας για την πορεία του κυπριακού προβλήματος; » η απάντηση αξίζει προσοχής: «όλα δείχνουν ότι οι συνομιλίες , οι οποίες συνεχίζονται εδώ και δεκαετίες, θα ξεκινήσουν εκ νέου την επόμενη περίοδο. Με λίγα λόγια θα συνεχιστεί η ίδια γνωστή ιστορία. Το κόμμα μας (ΔΗΚΟ – εθνικές δυνάμεις -είναι οι δυνάμεις που εγκατέλειψαν το κόμμα Εθνικής Ενότητας), πιστεύει ότι έχει λήξει η εντολή η οποία δόθηκε στον ΟΗΕ το 1964. Παρ' όλα αυτά, δεν πρόκειται να εμποδίσουμε την επανέναρξη των συνομιλιών. Πιστεύουμε ότι η νέα φάση των συνομιλιών θα πρέπει να είναι σύντομη. Σε περίπτωση που σε αυτή την φάση σημειωθεί αποτυχία **θα πρέπει να επικεντρωθούμε σε μια νέα βάση συνομιλιών**. Οι δύο πλευρές θα πρέπει να εστιάσουν σε μια νέα στρατηγική, η οποία θα επιφέρει **κέρδη σε όλους**…».

Ο κ. Σερντάρ δεν μπορεί να έχει πλέον παρόμοιες ιδέες με τον Παπαδόπουλο, διότι ο τελευταίος έχει πλέον αποδημήσει. Μπορεί, όμως, να έχει παρόμοιες ιδέες για μια νέα βάση στις συνομιλίες με τον πιο καλό μαθητή του εκλιπόντος προέδρου. Το Γιώργο Λιλλήκα, ο οποίος προέβαλε με αξιοπρόσεκτη εκλογική επιτυχία την πολιτική της… νέας βάσης υποστηριζόμενος από τον υιό του Παπαδόπουλο, την ΕΔΕΚ, κομμάτι του ΕΥΡΩΚΟ και τον Κουλία. Το ερώτημα που θα τίθεται όλο και πιο έντονα το επόμενο διάστημα, λοιπόν, είναι ποιά μπορεί να είναι αυτή η νέα βάση και τι μπορεί να σημαίνει κέρδος για όλους (win win κατά τους conflict resolutionists).

Πρώτο… το αέριο ή και το… πετρέλαιο

Το πρώτο σημείο στη νέα βάση που εισηγείται ο κ. Ντενκτάς και ο δημοσιογράφος το επιλέγει για τίτλο της συνέντευξης, είναι η συμπερίληψη του αερίου στις νέες συνομιλίες. Κατά την γνώμη του, δικαιώματα στην ΑΟΖ έχουν και οι Τουρκοκύπριοι και η Τουρκία (δεν διευκρινίζεται, αλλά υποθέτουμε ότι εννοεί το μέρος της ΑΟΖ νοτιοδυτικά της Πάφου που διεκδικεί η Τουρκία). Για όσους εξακολουθούν να προσπαθούν, να εξηγήσουν τις πολιτικές επιλογές και συμπεριφορές του 2004 σημειώνουμε και το εξής απόσπασμα: «**Πριν από δέκα χρόνια, στις 10 Δεκεμβρίου 2003, δήλωσα ότι η Κύπρος έχει τα πιο πλούσια αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο. Εκείνη την περίοδο, στο πλαίσιο της δημόσιας συζήτησης για το σχέδιο Αννάν, η συγκεκριμένη δήλωση μου δεν είχε αντίκτυπο. Ωστόσο, οι εξελίξεις των τελευταίων δύο ετών, με δικαίωσαν».** Είναι ευνόητο ότι το θέμα της ΑΟΖ πρόκειται να αναδειχθεί σε μείζων θέμα στο επόμενο

διάστημα. Τέλος, από την συνέντευξη του Ντενκτάς, θα πρέπει να κρατήσουμε τη δήλωση ότι το κόμμα του επιδιώκει ένα «καθεστώς συνεργασίας» με την Τουρκία κι όχι ένα «καθεστώς εξάρτησης». Αυτή η δήλωση αποτελεί και το θεμέλιο λίθο της συνεργασίας του ΔΗΚΟ με την Αριστερά, που στηρίζει την Σιμπέλ Σιμπέρ και θα συνεχιστεί, ενδεχομένως, μετά τις εκλογές και αναλόγως των αποτελεσμάτων.

Μετά τον Ντάουνερ, πυρ ομαδόν κατά του Μπαν Κι Μουν

Σε δύο νέα μεγάλα αμαρτήματα υπέπεσε και πάλι ο Μπαν Κι Μουν κατά την συνήθεια όλων των προκατόχων και υφισταμένων τους στον ΟΗΕ. Στο προσχέδιο της έκθεσης για την ΟΥΝΦΙΚΥΠ, αναφέρεται στο ίδιο κείμενο στο Κυπριακό, στο αέριο και στην οικονομία. Λες και δεν λαμβάνει υπόψη ούτε τον κ. Αναστασιάδη, ούτε τον κ Κασουλίδη που το ξεκαθάρισαν πολλές φορές: είναι τρία διαφορετικά πράγματα, που πρέπει να αντιμετωπίζονται ξεχωριστά. Το δεύτερο ολίσθημα είναι οι ίσες αποστάσεις που κρατά ανάμεσα στις διεκδικήσεις και απειλές της Τουρκίας από τη μια και τις αδειοδοτήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ από την Κυπριακή Δημοκρατία. Τα αμαρτήματα αυτά προκάλεσαν μεγάλο θυμό στα ραδιοτηλεοπτικά μίντια, την άλλη μέρα όμως οι εφημερίδες δεν έδωσαν στο θέμα έκταση. Ίσως να επιφυλάσσονται για την επίσημη δημοσιοποίηση της έκθεσης ή ίσως και να έπεσε σύρμα. Το κωμικό είναι ότι οι κριτικές εστιάζονται στον Γραμματέα κι όχι στις χώρες του Συμβουλίου Ασφαλείας, όπου και οι Ρώσοι και οι Κινέζοι.

Πορείες mutually reinforce

Υπάρχουν τρείς ανεξάρτητες πορείες επαναλαμβάνει ο κ. Κασουλίδης σε συνέντευξή του στην Καθημερινή: της οικονομίας, του Κυπριακού και του αερίου. Η μια ενισχύει την άλλη, είναι mutually reinforce. Το τονίζουμε, διότι αναμένουμε ότι το επόμενο διάστημα στο δημόσιο διάλογο για το Κυπριακό, η συγκεκριμένη κουβέντα θα έχει την τιμητική της στις βαθυστόχαστες διαμαρτυρίες των εγχώριων αναλυτών. Ο τίτλος της συνέντευξης είναι « συνομιλίες των Οκτώβριο, δεν θέλουμε αναβολή» και υπότιτλος «η οικονομία δεν θα διορθωθεί τώρα, προβλέπεται να πάρει δύο τρία χρόνια αυτό. Δεν θα αναστείλουμε τις συνομιλίες για δύο τρία χρόνια». Αν οι «αντιναχτές πατάτες» είχαν στη διάθεσή τους ζωντανές αυτές τις δηλώσεις, το πιο πιθανόν είναι ότι θα έβαζαν περίπου τους εξής υπότιτλους στην Κυπριακή: «Εν φαντάζουμε να μας αφήσουν να καθυστερήσουμε τζει που τον Οκτώβριο**. Αν εμπορούσαμε να καθυστερήσουμε δκυο τριά χρόνια, ώστι να βκάλουμε κανένα φορτίο αέριο θα ήταν καλά, αλλά εννά μας αφήσουν;»**

Από τα λεγάμενα του κ. Κασουλίδη, είναι χρήσιμο να κρατήσουμε ένα κομμάτι. Δηλώνει ότι ο αμερικανικός παράγοντας και άλλοι ενδιαφερόμενοι στέλλουν ένα μήνυμα, που έρχεται από την Τουρκία. **Αυτή τη φορά, η Τουρκία το εννοεί ότι θέλει λύση. Το στηρίζουν στο γεγονός ότι η πολιτική των μηδενικών προβλημάτων του κ. Νταβούτογλου έχει αποτύχει και η χώρα φαίνεται να στρέφεται προς την Ευρώπη και πάλι.**

Αλλά άλλα λέει από την Ουάσιγκτον η καλά ενημερωμένη πηγή του Βενιζέλου

Ο Κώστας Βενιζέλος στο Φιλελεύθερο γράφει ότι πολύ καλά ενημερωμένη πηγή του στην αμερικανική πρωτεύουσα, του αποκάλυψε ότι παρασκηνιακά προωθείται « κάτι λιγότερο από μια λύση και κάτι περισσότερο από μια συμφωνία υψηλού επιπέδου». Η πολιτική αυτή απορρέει από την εκτίμηση των αμερικανών ότι, ούτε η Κύπρος (οικονομική κρίση), ούτε η Τουρκία (εσωτερική κατάσταση) είναι έτοιμες για λύση. Αλλά η ενδιάμεση συμφωνία θα έχει χρώμα αερίου. Αυτό το αέριο είναι η τομή ανάμεσα στον Κασουλίδη και τον Βενιζέλο.

Κλίμα λύσης στην τουρκοκυπριακή κοινότητα;

Πάντως η Σιμπέλ Σιμπέρ του Ρεμπουπλικανικού Κόμματος δημιουργεί κλίμα λύσης στην άλλη πλευρά. Μέσα από μικρές κινήσεις, είτε έναντι του εποικισμού, είτε έναντι ακύρωσης ευνοιοκρατικών αποφάσεων της προηγούμενης κυβέρνησης επιχειρεί να κάνει τη διαφορά ενόψει των επερχομένων εκλογών της 28ης Ιουλίου. Στην αρχή του κειμένου, αναφερθήκαμε στην κατ' αρχήν συμφωνία για νέες συνομιλίες του συνεργαζόμενου ΔΗΚΟ. Πάντως τις προηγούμενες μέρες, αναφέρθηκαν σε κόντρα της Σιμπέρ με τον Ερντογάν, ο οποίος φαίνεται να καθυστέρησε την οικονομική βοήθεια που καταβάλλει η Τουρκία, με αποτέλεσμα να αργήσουν οι κυβερνητικοί να πάρουν τον μισθό τους. Σύμφωνα με το δημοσίευμα, τα λεφτά δόθηκαν, όταν η Σιμπέρ υπέκυψε στην απαίτηση του Κλήρου να προσφέρονται θρησκευτικά μαθήματα σε παιδιά στα σχολεία, κατά τη διάρκεια των διακοπών, ενώ στην αρχή υιοθέτησε τις θέσεις των εκπαιδευτικών οργανώσεων, που υποστηρίζουν τον κοσμικό χαρακτήρα του δημόσιου σχολείου. Άραγε, υπάρχει άλλη χώρα, στην οποία να παρουσιάζεται περισσότερη θρησκοληψία στην παιδεία των Χριστιανών σε σχέση με την παιδεία των Μουσουλμάνων;

Εδώ Αμμόχωστος, εκεί Αμμόχωστος, που είναι ο Κασουλίδης;

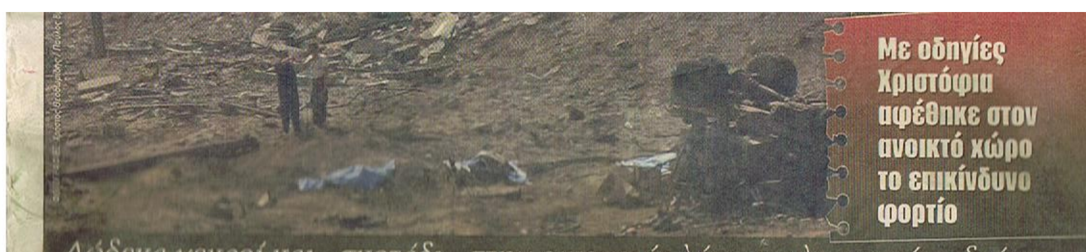
Για να αποδείξουν την καλή τους θέληση οι Τούρκοι, πρέπει να δώσουν την Αμμόχωστο σε κάποιο ουδέτερο έλεγχο για να επιστρέψουν οι Ελληνοκύπριοι κάτοικοι της χωρίς ανταλλάγματα δηλώνει ο κ. Κασουλίδης, όπως κατά καιρούς, όλοι οι προκάτοχοί του. Η άλλη πλευρά ζητά, είτε ανταλλάγματα σημαντικά (άνοιγμα αεροδρομίου, άνοιγμα κεφαλαίων με ΕΕ), είτε επιμένει να βλέπει το θέμα της Αμμοχώστου, μέσα στα πλαίσια μια συνολικής λύσης. Η ελληνοκυπριακή πρόταση για την Αμμόχωστο αντιμετωπίζεται, δηλαδή ως παρελκυστική πολιτική από την άλλη πλευρά. Πάντως, το ενδιαφέρον που επιδεικνύεται για λύση είναι τόσο χαμηλό, ώστε αν φανταστούμε τους Αμμοχωστιανούς στα σπίτια τους, το ενδιαφέρον για λύση θα τείνει να εκμηδενιστεί

Η Απόφαση για το Μαρί: ένα βήμα αναγνώρισης των ευθυνών λόγω αρμοδιότητας και ένα βήμα υποχώρησης μπροστά στην υστερία

Το τεκμηριωμένο πια πρωτοσέλιδο ψέμα του Πολίτη.Έτσι ξεκίνησε η υστερία στις

12/7/2011: Τα τεκμήρια έδειξαν ότι την απόφαση είχε πάρει ο κ. Μπισμπίκας

Η τελική απόφαση για την έκρηξη στο Μαρί, ήταν εν μέρει αναμενόμενη με βάση τα δεδομένα: ουσιαστικά, η έμφαση μετακινήθηκε προς τον τομέα της καθ' ύλην αρμοδιότητας των κατηγορούμενων. Έγινε επίσης και σαφής διαχωρισμός «με βάση την νομολογία», για τις πολιτικές και ποινικές ευθύνες: «*..ο πρόεδρος του Κακουργιοδικείου τόνισε ότι πρέπει να τηρείται σαφής διαχωριστική γραμμή μεταξύ πολιτικής και ποινικής ευθύνης.» (online έκδοση Φιλελευθέρου)* Σε αυτό το πλαίσιο, οι ευθύνες μετατοπίστηκαν, λογικά, στις αρμόδιες υπηρεσίες, όπως είναι ο στρατός και η πυροσβεστική. Σε αυτό το πλαίσιο, η απαλλαγή του Μ. Κυπριανού ήταν αναμενόμενη – όχι μόνο δεν είχε αρμοδιότητα, αλλά και η επίθεση εναντίον του ήταν εν μέρει πολιτική. Τη ξεκίνησε ο Μ. Δρουσιώτης, μέσω του Πολίτη και ο στόχος ήταν να πιεστεί να αποχωρήσει το ΔΗΚΟ από την κυβέρνηση. Η επίθεση βασίστηκε σε μια επιστολή για επίσκεψη επιτροπής του ΟΗΕ, παρά το ότι η Εθνική Φρουρά δεν φαινόταν ικανή να πάρει συγκεκριμένες αποφάσεις, ακόμα και για την ανάλυση της υπό συζήτηση πυρίτιδας. Η απαλλαγή του Σ. Αργυρού, που είχε επίσης δαιμονοποιηθεί χωρίς ουσιαστικό τεκμήριο, ήταν αναμενόμενη, ιδιαίτερα μπροστά στην απουσία των αρχηγών της εθνικής φρουράς, του κ. Μπισμπίκα και του κ. Τσαλικίδη. Το δικαστήριο, επίσης, εξέφρασε την έμμεση παρατήρηση ότι θα έπρεπε να είχαν συμπεριληφθεί στο κατηγορητήριο και άλλα άτομα, τα οποία ήταν οι

αρμόδιοι του στρατού: τον Μπισμπίκα και το Σοφιανίδη - επιτελάρχης του ΓΕΕΦ - οι οποίοι σχεδίασαν και διέταξαν τη στοίβαξη, ενώ για τον Τσαλικίδη αποδίδονται ευθύνες για την απραξία του, μετά την σύσκεψη του Φεβρουαρίου το 2011. Ουσιαστικά, ο κ. Παπακώστας φορτώθηκε την ευθύνη των στρατιωτικών, που δεν ήταν παρόντες. Ιδιαίτερη, αναφορά έγινε στην απόφαση και στον Γ. Γεωργιάδη, ο οποίος παρουσιάστηκε ως μαρτυράς κατηγοριάς, ενώ ήταν ο βασικός αρμόδιος για το φορτίο.

Οι καταδίκες εστιάζουν στην αρμοδιότητα, αλλά η απόφαση αποφεύγει την ευθύνη των άμεσα ιεραρχικά αρμοδίων, είτε γιατί δεν ήταν παρόντες, είτε λόγω της θεωρίας της «μη τέλειας αντίδρασης»

Οι καταδίκες μπορεί να θεωρηθούν αναμενόμενες με βάση το ότι κάποιοι αρμόδιοι έπρεπε να κριθούν ένοχοι. Ουσιαστικά, όμως το δικαστήριο προσπάθησε να κρατήσει ισορροπίες ανάμεσα στα τεκμήρια και το κλίμα που είχε δημιουργηθεί. Και σε αυτό, το δικαστήριο, ουσιαστικά, οπισθοχώρησε από άλλες νομικές αποφάσεις, που θεώρησαν το κλίμα των ΜΜΕ μέρος της διαδικασίας. Έτσι, ενώ αναγνώρισε ότι λ.χ. οι αρμόδιοι της βάσης ήξεραν για την πυρίτιδα και τους κίνδυνους, απορρίπτοντας την μέχρι τώρα ρητορική ότι λ.χ. ο κ. Ιωαννίδης δεν ήξερε για τη «σημαντικότητα του φορτίου», ή ότι δεν είχε επίγνωση του κινδύνου, προσπάθησε να τους δικαιολογήσει με βάση τη λογική ότι δεν είχαν «άλλες επιλογές». Εδώ, το δικαστήριο υποχώρησε σαφώς στο κλίμα υστερίας, που καλλιεργούσε μια μερίδα των συγγενών και η πλειοψηφία των ΜΜΕ – το οποίο ήταν έκδηλο και μετά την απόφαση. Είναι σαφές από τις μαρτυρίες ότι ο κ.Ιωαννίδης είχε στενή σχέση με τον κ. Γεωργιάδη και άρα είχε επίγνωση και του φορτίου και της επικινδυνότητας και της σημαντικότητας. Είναι, επίσης, σαφές ότι δεν έκανε απολύτως τίποτα – ούτε ο ίδιος, ούτε οι αρμόδιοι της βάσης, καθώς η κατάσταση χειροτέρευε ιδιαίτερα στις αρχές Ιουλίου. Δεν τηρήθηκαν ούτε καν οι οδηγίες που δόθηκαν – και εδώ το δικαστήριο δεν φάνηκε να επαναλαμβάνει τις αστείες δικαιολογίες ότι δεν ήξερε κλπ. Όμως, το δικαστήριο επέλεξε να το δικαιολογήσει με ένα έστω και "φιλοσοφικό" πανανθρώπινο είδος στοχασμού «η τέλεια αντίδραση μπορετά σε κρίση δεν είναι γνώρισμα των θνητών». Είναι, όμως, η μετατόπιση ευθύνης άραγε; Για τον Ιωαννίδη, η απόφαση αναφέρει ότι βρέθηκε σε μια «αλλόκοτη κατάσταση», καθώς βρισκόταν σε ένα χώρο που ήταν υπό την ευθύνη του, αλλά το φορτίο δεν ήταν. Είχε, όμως, άμεση σχέση με τον καθ' ύλη αρμόδιο τον κ. Γεωργιάδη, όπως πιστοποιούν και τα τηλεφωνήματά του. Το δικαστήριο προτίμησε να αποφύγει αυτά τα δύσκολα, όπως ότι δεν τηρήθηκαν οι απλές οδηγίες για αποψίλωση και τελικά, χρειάστηκε να δοθούν οδηγίες στους στρατιώτες να σβήνουν τη φωτιά από τα χόρτα την ώρα της έκρηξης: «Ακόμα και

κατά την κορύφωση της κρίσης και ενώ ο Ιωαννίδης βρισκόταν σε τηλεφωνική επαφή με τον Α/ΓΕΕΦ, δεν έλαβε διαταγές όπως θα ήταν αναμενόμενο προκείμενου για ένα πειθαρχημένο στρατιωτικό σώμα, αλλά αφέθηκε να αντιμετωπίσει μόνος του τα διλήμματα και την κρίση.» Εδώ το δικαστήριο απέφυγε, όμως, τις δικές του ευθύνες για ειλικρίνεια. Το επίμαχο θέμα, το οποίο δεν αναφέρεται, αλλά υπονοείται, είναι η διαταγή για εκκένωση που δεν δόθηκε – και λόγω αυτής της μη-διαταγής πήγαν οι τρεις στρατιώτες - με οδηγίες ανωτέρων - να σβήσουν τη φωτιά από τα χόρτα και οι πυροσβέστες κοντά στο φορτίο και σκοτώθηκαν. Σύμφωνα με τη διατύπωση ότι ο κ. Ιωαννίδης περίμενε, από τον επικεφαλής του ΓΕΕΦ, οδηγίες που δεν δόθηκαν – σε αυτό το σημείο, όμως ,αφού έλειπε ο κ. Τσαλικίδης, το θέμα είναι ανοικτό τι ειπώθηκε μεταξύ τους. Ένας διοικητής ενός σώματος στρατού, του Ναυτικού, όμως, δεν μπορούσε να αποφασίσει μόνος του για τέτοια κρίση; Ακόμα και αν δεχθεί, όμως, κάποιος ότι δεν δόθηκε διαταγή για εκκένωση από το ΓΕΕΦ, ο κ. Ιωαννίδης ως ιεραρχικά ανώτερος στην βάση, πήρε την απόφαση να δώσει οδηγίες στους στρατιώτες να προσεγγίσουν τη φωτιά – και παρά το ότι του είχε υποδειχθεί από συνεργάτες του, ότι έπρεπε να γίνει εκκένωση. Δεν μπορεί η στρατιωτική ιεραρχία να χρησιμοποιείται από τη μια για να δικαιολογεί τη στάση του Ιωαννίδη να καλέσει προσωπικό στη βάση, και κοντά στη φωτιά, - διότι δεν του είπαν ανώτεροι να διατάξει εκκένωση - ενώ ταυτόχρονα να αγνοείται η δική του ευθύνη ως ιεραρχικά ανωτέρου ακριβώς σε ένα «πειραρχημενο στρατιωτικό σώμα» για την τύχη των υφισταμένων του. Εδώ, το δικαστήριο υποχώρησε και απέφυγε τις αντιφάσεις – και το ότι, ουσιαστικά, η στρατιωτική ιεραρχία ήταν ντε φάκτο απούσα – και απέδωσε έμμεσα το λάθος της μη-εκκένωσης στην «μη-τέλεια αντίδραση». Σε αυτό το πλαίσιο, έγινε μια ισοπέδωση της επιλογής των ιεραρχικά ανώτερων να δοθούν οδηγίες στους στρατιώτες και στους πυροσβέστες να προσεγγίσουν το χώρο της έκρηξης, με τις ευθύνες αυτών που τους έδωσαν τις οδηγίες. Και αυτό ήταν ξεκάθαρο στη διατύπωση: «..η επιλογή των θυμάτων να παραμείνουν στο χρέος τους, για το οποίο έδωσαν την ζωή τους..». Την απόφαση, δεν την πήραν οι ιεραρχικά κατώτεροι – δεν ρωτήθηκαν ούτε οι πυροσβέστες, ούτε ο ένας από τους δίδυμους, που έλαβε την οδηγία μαζί με τον Α. Χαραλάμπους. Διατάχθηκαν.. Η επιλογή της εκκένωσης και της μη προσέγγισης στο φορτίο ήταν αρμοδιότητα των ιεραρχικά ανώτερων. Δεν είναι το ίδιο να υπακούει κάποιος σε διαταγές και να δίνει κάποιος τις διαταγές. Προφανώς, η ευθύνη ανήκει στο δεύτερο – εκείνον που δίνει τις διαταγές.

Τα ΜΜΕ σαν κοράκια φωνάζουν για να αποκρύψουν τις ευθύνες τους για την υστερία και τα ψέματα: όταν ο Πολίτης πιάστηκε με δύο πρωτοσέλιδα ψέματα

και ο Φιλελεύθερος με κατά συρροή, κάποιος άλλος έπρεπε να φταίξει και πάλι…

Το δικαστήριο δεν σχολίασε το κλίμα, που δημιουργήθηκε γύρω από το θέμα και αυτό το κλίμα είναι που βαραίνει και το αίσθημα αμεροληψίας, όταν λήφθηκε η απόφαση. Ουσιαστικά, το δικαστήριο προσπάθησε να κατευνάσει τις ενδεχόμενες αντιδράσεις, τηρώντας όσο γινόταν την νομολογία. Μια σημαντική διαπίστωση λ.χ. ήταν η αναγνώριση ότι «η στοίβαξη έγινε με οδηγίες και έγκριση του Μπισμπίκα» - του τότε αρχηγού της εθνικής φρουράς. Η απόφαση, όπως και η αναγνώριση ότι ο κ.Ιωαννίδης ήξερε για τη σημαντικότητα του φορτίου, διαψεύδουν τα τότε πρωτοσέλιδα, όπου ο μεν Πολίτης αποφάνθηκε από την πρώτη μέρα ότι το φορτίο τοποθετήθηκε εκεί με οδηγίες του Δ. Χριστόφια (Πολίτης: «Με οδηγίες Χριστόφια αφέθηκε στον ανοικτό χώρο το επικίνδυνο φορτίο») όπως και τη θέση ότι ο κ. Ιωαννίδης δεν ήξερε τί περιείχε το φορτίο (Φιλελεύθερος).

Μετά την απόφαση, άρχισε η προσπάθεια να δημιουργηθεί κλίμα υστερίας ανάλογο του 2011 – με άμεσο στόχο να συγκαλυφθούν και τα ψέματα, που ειπώθηκαν τότε και δεν επιβεβαιώθηκαν, αλλά και μια ακόμα εκστρατεία μίσους. Την επομένη, ο Πολίτης, που είχε κατασκευάσει δυο μεγάλα ψέματα που διαψεύστηκαν - την «ευθύνη» του Μάρκου Κυπριανού και το παραμύθι ότι ο Δ. Χριστόφιας αποφάσισε για τη στοίβαξη - προσπάθησε και πάλι να καλλιεργήσει την υστερία, αντί να αναγνωρίσει η να ανακαλεσει έστω τα ψέματά του. Είναι ένα απο μια σειρά ψεμάτων, που θα συνοδεύουν την «εγκυρότητα» της έκδοσης.

Ο Φιλελεύθερος κράτησε, κάπως, αποστάσεις στον τίτλο - «Πολλοί ένοχοι, λίγοι στην φυλακή» - και προσπάθησε έμμεσα να επιρρίψει ευθύνες στον τέως πρόεδρο στα σχόλια και στο εσωτερικό των κειμένων η σε παραπλανητικους τιτλους. Τα δικά του ψέματα, ότι δήθεν είχε διατάξει εκκένωση ο Ιωαννίδης - στην έκδοση μετά την έκρηξη - ή ότι ειχε προεδοποιησει κλπ, είχαν διαψευσθεί, όπως και η αναφορά των αρχισυντακτών ότι ο κ. Ιωαννίδης δεν ήξερε το περιεχόμενο του φορτίου. Και επειδη είναι δυσκολη η παραδοχη της αληθειας, αφιερωθηκε ολοκληρη η σελιδα 4 να αναζητουνται ευθυνες για τον πρωην προεδρο αλλα η αιχμη του δικαστηριου ότι οι κ Μπισμπίκας και Σοφιανίδης - μαζί με τον κ.Τσαλικίδη, που δεν ήρθε και τον κ. Γεωργιάδη, που ήταν μάρτυρας - χαθηκε. Βολικό – ιδιαίτερα, αφού οι αρχισυντάκτες της εφημερίδας πρόβαλαν τον Ιούλη του 2011, τον κ.Μπισμπίκα και αγωνίστηκαν να μετατοπίσουν την ευθύνη μακρυά από το στρατό. Οπότε, τώρα, οι αρχισυντάκτες αποφάσισαν να ‘παίξουν’ με τη διατύπωση του δικαστηρίου, ότι υπήρχαν και άλλοι, που θα έπρεπε να κληθούν ή να κατηγορηθούν - αλλά, ενώ η απόφαση αναφερόταν

στους Μπισμπίκα, Τσαλικίδη, Γεωργιάδη και Σοφιανίδη, η αρχισυνταξία προσπάθησε να επιτεθεί στο Χριστόφια. Ήταν μια κλασική στρατηγική μετατόπισης. Για να κατανοηθεί και το κλίμα: από τις 14 Ιουλίου 2011, ο Φιλελεύθερος είχε εστιάσει τις επιθέσεις στο Σ. Αργυρού, που τελικά αθωώθηκε – τότε, είχε πρωτοσέλιδο τίτλο «Υπουργέ μου, μην ανησυχείς... Διαβεβαιώσεις υπαρχηγού στην παρουσία αρχηγού, δυο 24ωρα πριν την τραγωδία.» Στις 31 Ιουλίου αντίθετα, είχε και πάλι πρωτοσέλιδο, αλλά αυτήν την αναφορά για τον κ. Μπισμπίκα, τον οποίο το δικαστήριο απόρησε γιατί δεν ήταν στο δικαστήριο. Τότε, ο Φιλελεύθερος είχε μια επιβλητική φωτογραφία του τέως αρχηγού του στρατού πάνω από εικόνα του χώρου της έκρηξης με τίτλο: «Το Υπ. Άμυνας έλαβε τις αποφάσεις». Η υιοθέτηση της εκδοχής του Μπισμπίκα με την πρωτοσέλιδη προβολή της ήταν σαφής – βόλευε τότε. Τώρα, το ξέχασε.
Οι αναφορές στο Δ. Χριστόφια στην απόφαση ήταν περιστασιακές. Η πρώτη, ήταν διαδικαστική: Ενώ αναγνωρίστηκε ως «κοινός τόπος», ότι ορθώς έγινε η κατάσχεση του φορτίου - αφού, έτσι και αλλιώς, όλα τα κόμματα το ενέκριναν τότε - παρατηρείται ότι δεν υπήρχε έγκριση από το υπουργικό, αλλά έγινε ενημέρωση στις 11/2/1009. Στην ίδια τη διατύπωση φαίνεται και πάλι η προσπάθεια του δικαστηρίου να κρατήσει ισορροπίες –από την μια χαρακτηρίζει την απόφαση ως «ορθή πολιτική απόφαση επιβεβλημένη εκ των διεθνών υποχρεώσεων» και πιο κάτω, όταν επικρίνει τη μη έγκριση, αφήνει και πάλι ανοικτό το θέμα, αφού λέει ότι το υπουργικό ασκεί εξουσία εκτός από τα θέματα «των αρμοδιοτήτων του προέδρου». Είναι ή δεν είναι οι διεθνείς υποχρεώσεις και ανάλογες κρίσεις σχετική αρμοδιότητα; Η δεύτερη αναφορά ήταν επίσης διαδικαστική και αποσπασματική, αφού παρέβλεπε το διεθνές πλαίσιο, στο οποίο αναφέρονταν τα γεγονότα: Η απόφαση αναφέρθηκε επίσης στην πληροφόρηση ότι τον Σεπτέμβριο του 2010, το Ιράν φαινόταν να αποδέχεται την καταστροφή του φορτίου, αλλά δεν πείστηκε από την ερμηνεία Παντελίδη ότι είχε εγκριθεί η καταστροφή. Εδώ και πάλι, η δικαστική αναφορά κινήθηκε σε ισορροπίες. Μια μικρή ανάγνωση των δεδομένων θα έδειχνε ότι εκτός από το Ιράν εμπλεκόταν και η Συρία στο θέμα - και άρα το θέμα έμεινε ανοικτό, αφού η Συρία δεν ενέκρινε το θέμα - και ότι η ρευστή κατάσταση τον Φεβρουάριο του 2011 στην περιοχή ίσως να εξηγούσε και τη θέση του κ. Μ. Κυπριανού να ληφθούν δείγματα και να αρχίσει μια διαδικασία επιλεκτικής καταστροφής – που δεν έκανε η Εθνική Φρουρά και το δικαστήριο δεν μπορούσε να διερευνήσει, αφού όλοι της οι αρμόδιοι (Τσαλικίδης, Σοφιανίδης, Γεωργιάδης - είτε δεν ήταν στο δικαστήριο, είτε δεν έγινε δεκτή η μαρτυρία τους.

Η σιωπή για τα ψέματα και την κατασκευή υστερίας από τα ΜΜΕ μπορεί να λειτούργησε και ως μηχανισμός πίεσης

Η δικαστική απόφαση κινήθηκε στην αναζήτηση τομέων αρμοδιότητας – και συνειδητοποίησε ότι το ΓΕΕΦ είχε κλείσει τις δικές του πόρτες, αφού οι αρχηγοί του έλειπαν και οι αρμόδιοί του (Σοφιανίδης, Γεωργιάδης) είχαν απαλλαγεί. Το ίδιο το δικαστήριο απάλλαξε με το σχήμα της «μη τέλειας αντίδρασης» τους ιεραρχικά επικεφαλής την ώρα της κρίσης, οπότε φόρτωσε την ευθύνη στον κ. Παπακώστα, που δεν ήταν καν ενήμερος για την έκθεση, που είχε συνταχθεί, όταν εμφανίστηκε η κρίση στις 4 Ιουλίου.

Το ότι δεν άγγιξε τα ΜΜΕ και το κλίμα η απόφαση, είναι ένα σοβαρό κενό. Και έτσι, όσοι παρουσίαζαν τον Μπισμπίκα ως άτομο με σοβαρές καταγγελίες τότε - Φιλελεύθερος - ή όσοι φόρτωναν τις ευθύνες του για τη στοίβαξη στον τότε Πρόεδρο μπορούσαν τώρα να αλλάξουν τροπάρι και να κρύψουν τις σχετικές ευθύνες. Τώρα, αυτό σημαίνει άραγε ότι κάθε ατύχημα στο στρατό, απαλλάσσει τους ιεραρχικά αρμόδιους από ευθύνη, αν δεν τους πει ο υπουργος τί να κάνουν;

Και αν τα ΜΜΕ κατασκευάσουν μια υστερία, θα προχωρούν τα δικαστήρια να εφευρίσκουν σχήματα «μη τέλειων» αντίδρασεων, που θα αποδίδονται επιλεκτικά;
Τιθεται, κατά συνεπεια, και ένα σοβαρο ζητημα αν κάποιοι με προσβάσεις στους ιδιοκτήτες των ΜΜΕ, μπορούν να εκβιάζουν αποφάσεις κατασκευάζοντας υστερίες. Διότι το κλίμα πιέσεων ήταν σαφές – και πριν τη δική και αμεσώς μετά ως ένα είδος τελετής λυντσαρίσματος από τα ΜΜΕ, που χρησιμοποιούσαν για αυτό και μερικούς συγγενείς.

Και υπάρχουν πολλά συμφέροντα, που βρίσκονται στο τραπέζι, έαν περάσει μια τέτοια λογική του εκβιασμού αποφάσεων με αποσπασματικές παρουσιάσεις και θεαματικές πιέσεις. Η στάση του κ. Μαρκίδη, σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να σχολιαστεί θετικά – η παρέμβασή του ως νομικού, αλλά και σαν ατόμου που προέρχεται από τη δεξία - η οποία κατασκεύαζε το κλίμα, όπως φαινόταν και από τις εφημερίδες της, την Αλήθεια και τον Πολίτη - ήταν σαφώς ενάντια στην υστερία. http://cyprusnews.eu/astra/1305485

Το αίσθημα που εξέφρασε ένας συγγενής ότι «τα φόρτωσαν σε ένα γέρο, που καθόταν στο γραφείο του και ενημερωνόταν», έχει τη σημασία του αν αναλογιστεί κάποιος τις συγκριτικές αποφάσεις: Όπως σχολιάστηκε ήδη και στην μπλοκόσφαιρα[1] φαίνεται, κατ' αρχήν, να υπήρχε ένα είδος διαφοροποιήσης στον τρόπο, με τον οποίο το Δικαστήριο προσέγγισε ξεχωριστά τις περιπτώσεις των νεκρών αξιωματικών της Εθνικής Φρουράς, των αξιωματικών της Πυροσβεστικής και του πρώην Υπουργού Άμυνας. Ενώ οι δυο περιπτώσεις αξιωματικων ήταν πανομοιότυπες, - ούτε οι μεν διάταξαν εκκένωση ή απομάκρυνση των αντρών από το σημείο της πυρκαγιάς, ούτε και οι δε - μόνο οι δεύτεροι θεωρηθηκαν υπευθυνοι. Μπορεί να επικαλεστεί κάποιος το βάρος των πιέσεων προς το δικαστήριο – η αναγνώριση των ευθυνών των νεκρών θα δημιουργούσε ένταση στην ομάδα των συγγενών, που ασκούσαν πιέσεις, οπότε η διατύπωση της «μη τέλειας αντίδρασης των θνητών» έφτιαξε μια διαφοροποίηση, που όμως, ως αποτέλεσμα κατασκευασμένων πιέσεων, μπορεί να δημιούργησε και ένα κλίμα, που λειτούργησε σε βάρος μερικών από τους κατηγορούμενους.

Κυριακή, 31 Ιουλίου 2011: Όταν ο Φιλελεύθερος πρόβαλε πρωτοσέλιδα τον Μπισμπίκα ως σοβαρό κατήγορο – στο ενδιάμεσο μιας δαιμονοποίησης της τότε κυβέρνησης. Όταν, τελικά, το δικαστήριο σχολίασε το ότι «Η Πολιτεία δεν κατηγόρησε, ούτε τον Μπισμπίκα, ούτε το Σοφιανίδη…» παρά το ότι ήταν οι αρμόδιοι για την στοίβαξη, η εφημερίδα δεν βρήκε χώρο να γράψει ένα τίτλο, ή έστω να το καταγράψει. Έπρεπε να καλύψει τους προηγούμενους μύθους της.

[1] http://aneforiwn.blogspot.com/2013/07/1162013.html

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΙΣΜΠΙΚΑΣ >>17

«Το Υπ. Άμυνας έλαβε τις αποφάσεις»

«Από την πρώτη στιγμή είχα δηλώσει απερίφραστα και κατηγορηματικά σε όλες τις αντίστοιχες συσκέψεις ότι το όλο θέμα δεν ήταν στις αρμοδιότητες της Ε.Φ. και δεν θα έπρεπε να είχε εμπλοκή και ευθύνη με αυτό». Ο πρώην αρχηγός της Ε.Φ. μίλησε αποκλειστικά στον «Φ» και ξεκάθαρα δηλώνει για την τραγωδία στο Μαρί πως δεν περίμενε να εμπλακεί και το όνομά του στην υπόθεση, παρά το γεγονός ότι είθισται σε τέτοιες περιπτώσεις οι ευθύνες να γίνονται μπαλάκι... Δηλώνει ότι ο αντιστράτηγος Αργυρού τον ενημέρωσε για την απόφαση για το φορτίο.

ΟΥ >>18

σίου
ευνες

μια μόνο ερευ-
ιές αρμοδιότη-
ις ευθύνες και να
εύθυνους», τονί-
ιάγρου.
ις δεν συντείνει
μπιστοσύνης.
ρέπει να συμμορ-
ι κριτήρια της νομο-
κού Δικαστηρίου.

...κονομικός Φιλελεύθερος

Καρέκλα που καίει στο Υπ. Οικονομικών

Καυτή είναι η καρέκλα που θα αναλάβει ο νέος υπουργός Οικονομικών. Το κουστούμι των μέτρων και κυρίως η εφαρμογή τους, με επίκεντρο κρατικό μισθολόγιο και το συνταξιοδοτικό, και από την άλλη οι αντιδράσεις των συντεχνιών, >>16

Των τραπεζών τα βάσανα και τα σκάνδαλα…

“*Η διάσωση της Τράπεζας Κύπρου εξελίχθηκε σε προσωπικό στοίχημα του Νίκου Αναστασιαδη, ο οποίος θυσίασε την Λαϊκή Τράπεζα για διάσωση της πρώτης…μεταπείθοντας τους Ευρωπαίους για την αρχική τους προθεση/προταση που ήταν η εκκαθάριση και των δυο τραπεζών…»* [Π. Τσαγγαρη, «Ο απολογισμός των 100 ημερών που δεν έγινε», σελ. 5, Καθημερινή, 7/7/2013]

Η απόφαση της κυβέρνησης, την Παρασκευή, για συνέχιση της ερευνητικής ήταν και λίγο παράδοξη, αφού τις προηγούμενες μέρες ο Ιωνάς Νικολάου φάνηκε να ετοιμάζει το κλίμα για παύση. Προφανώς, επενέβηκαν άλλες ομάδες και συμφέροντα και αποφασίστηκε να συνεχίσει. Ίσως να ήταν και οι αποφάσεις του Γενικού Εισαγγελέα. Ίσως και το θέμα να ήταν η εικόνα διάλυσης, που θα εδίνετο. Οπότε, αποφασίστηκε να υιοθετηθεί η εισήγηση να ξεκινήσουν και ποινικές ανακρίσεις για μια σειρά από θέματα, που είναι γνωστά ως σκάνδαλα των τραπεζών. Αυτό, βέβαια, απαλλάσσει και την επιτροπή από το να ρωτά για τα συγκεκριμένα θέματα – κάτι που ίσως λ.χ. να μην βόλευε τον κ. Κραμβή, του οποίου ο γιος εργάζεται στο δικηγορικό γραφείο, που εξυπηρετεί την Τράπεζα Κύπρου. Το όλο σκηνικό φαίνεται να ανοίγεται σε πολλαπλές κατευθύνσεις, όπως είναι τώρα τα δεδομένα – πέρα από τις δυο σε εξέλιξη έρευνες - της επιτροπής θεσμών και της διορισμένης επιτροπής - υπάρχουν οι έρευνες που έχουν γίνει από ειδικούς, και τώρα θα ξεκινήσουν και έρευνες από την αστυνομία.

Την Τρίτη 8/7/2013, ο Πολίτης, που συνεχίζει την μετατόπιση προς τη διερεύνηση των σκανδάλων, είχε πρωτοσέλιδο ότι ο Γενικός Εισαγγελέας θα διερευνήσει και ποινικές ευθύνες – κάτι, βέβαια, το οποίο αφορούσε και τον κ. Χριστοδούλου με το θέμα του οποίου ασχολείται η εφημερίδα, αλλά και τον κ. Ορφανίδη.

Αντίθετα, τα πρωτοσέλιδα του Φιλελευθέρου τήρησαν και πάλι μια πολιτική αποφυγής θεμάτων για τις τράπεζες.

Και οι τράπεζες τραβάνε την ανηφόρα... φορτώντας χρέη το δημόσιο (είναι η Τράπεζα Κύπρου πάνω από την Κύπρο;)

Κατά τα άλλα, τα των τραπεζων συνεχίζουν να είναι αμφιβολα. Ετοιμάστηκαν τα σχέδια αποχώρησης από την τράπεζα και όσοι έπαιζαν το βιολί των διοικητικών συμβουλίων προηγουμένως, τώρα τα έχουν με την ΕΤΥΚ. Το γενικότερο κλίμα επίθεσης ενάντια στα εργατικά δικαιώματα, δεν είναι βέβαια τυχαίο.

Την Κυριακή, η Σημερινή μας πληροφόρησε ότι τα δάνειο 1.8 δις στη Λαϊκή Τράπεζα πέρασε τελικά στη «γενική κυβέρνηση», ενώ την Τρίτη είχαμε και πρωτοσέλιδο για τις ανάγκες της Ελληνικής Τράπεζας – που περιλαμβάνουν 294 εκατομμύρια μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου. Το πώς θα εμφανιστεί το ποσό στο δημόσιο χρέος, είναι το θεμα. Πάντως, η «χρεοκοπία» αποδείχτηκε διαδικαστικη, αφού οι κυπριακές τράπεζες αποδέχτηκαν τη συμφωνία και έτσι, οι οίκοι αξιολόγησης άλλαξαν την αξιολόγηση και τώρα, θα γίνονται αποδεκτά και πάλι τα κυπριακά ομόλογα.

Κάθαρση ή συγκάλυψη;

Μια μερίδα παρατηρητών, όπως δημοσιογράφοι στην Καθημερινή, φαίνεται να ελπίζουν ότι η πίεση που υπάρχει θα ωθήσει, είτε την κυβέρνηση, είτε την γενική εισαγγελία στην κάθαρση. Αυτήν την άποψη εξέφρασε και ο κ. Τσαγγάρης, ως πρόκληση για τον κ. Αναστασιάδη. Το θέμα, ωστόσο, όπως αναγνώρισε και ο ίδιος είναι ότι ο κ. Αναστασιάδης έχει κάνει σχεδόν τα πάντα για να κρατήσει ζωνανή την Τράπεζα Κύπρου. Ο κ. Κάρογιαν φαίνεται να επωφελήθηκε από το image του υποστηρικτή της κάθαρσης – αλλά πόσο βαθιά θα προχωρήσει είναι και αυτό ανοικτό θέμα. Σύμφωνα με την Καθημερινή πάλι, ο Ν. Παπαδόπουλος αντιμετωπίζει αυτήν την περίοδο προβλήματα για να πείσει λόγω της σχέσης του με τον τραπεζιτικό τομέα. Και έχει ρίξει του τόνους. Από την άλλη, το ΑΚΕΛ φαίνεται απαισιόδοξο και θεωρει ότι υπάρχει η πιθανότητα να προωθήσει τη συγκάλυψη ο Ιωνάς Νικολάου, που δεν έχει δώσει μέχρι στιγμής κανένα τεκμήριο ότι ενδιαφέρεται για οτιδήποτε πέρα από τα στενά κομματικά συμφέροντα.

Καταθέσεις τραπεζιτών: ενδιαφέρουσες ερωτήσεις, απαντήσεις, και τάσεις ενώ ο Καρυδάς δείχνει πως το θράσος των τραπεζιτών είναι το ίδιο και στην Κύπρο και στην Ιρλανδία

Η επιτροπή, πάντως, προχώρησε σε ακροάσεις. Αρχικά, κατέθεσε ο κ. Κυπρή, ο οποίος κατέγραψε την πανίσχυρη θέση του κ. Ηλιάδη, ενώ ανέφερε ότι η αγορά ομολόγων το 2009, έγινε χωρίς έγκριση του ΔΣ, όπως είναι γνωστό από την εσωτερική έκθεση της τράπεζας το 2012. Και ο κ. Κυπρή αναφέρθηκε και στη μη ικανοποιητική εποπτεία του κ.Ορφανίδη.

Τα μπόνους. Τη Δευτέρα, κατέθεσαν οι κ. Πίττας, Μαυρομάτης και Διογένους και η κύρια θεματική φαίνεται να ήταν τα πόνους των στελεχών της Τράπεζας Κύπρου. Χρύσα συμβόλαια και μπόνους, ακόμα και την περίοδο που η τράπεζα είχε προβλήματα – και αυτή η παρατήρηση πιστώνεται στον κ. Πική. Το ζήτημα της διαπλοκής των συμφερόντων των εκτελεστικών στελεχών με μέλη του συμβουλίου - το οποίο είχε εμφανιστεί κα από την κατάθεση του κ. Σταυράκη επανήλθε και συμφώνησε έμμεσα και ο κ. Μαυρομάτης ότι η όλη διαδικασία ήταν προβληματική. Ο κ. Μαυρομάτης παραδέχθηκε, επίσης, ότι η αγορά των ομολόγων το 2009, ήταν προβληματική - «ριψοκίνδυνη» - έστω και αν ήταν νομότυπη. Ο κ. Διογένους φάνηκε αποφασισμένη να υπερασπιστεί την προηγούμενη διοίκηση και επέμενε ότι, όταν αγοράστηκαν τα ομόλογα το 2009, ήταν ασφαλής επένδυση. Το ότι η Τράπεζα είχε πωλήσει το δικό της απόθεμα και μετά αγοράστηκε άλλο από τους Καρυδά και Ηλιάδη δεν σχολιάστηκε από την κυρία Διογένους, που φάνηκε να θέλει να προσπεράσει εκείνες τις διαδικασίες.

Και ο κλασικός τραπεζίτης που θέλει να φορτώσει τις ευθύνες αλλού. Ο κ. Καρυδάς, ο ένας από τους δυο που αποφάσισαν την αγορά ομολόγων το 2009-10,[2] κατέθεσε στις 10/7. Αρνήθηκε, βέβαια, τα πάντα κατηγορώντας την Alvarez and Marshal για μεροληψία, παραβλέποντας βολικά ότι ανάλογα τεκμήρια είχε καταδείξει και η εσωτερική έρευνα της Τράπεζας Κύπρου που είχε δημοσιευθεί και στην Αλήθεια στις 29/8/2012. Και φυσικά κατηγόρησε ό,ποιον άλλον θεωρούσε αντίπαλό του στην τράπεζα. Και γενικά, τα έριξε στην …Ομόνοια, που ήθελε δάνειο. Δεν εξήγησε φυσικά αν ζήτησαν δάνεια και άλλα σωματεία - ούτε εξήγησε γιατί η Τράπεζα Κύπρου είχε μια μόνιμη τάση παραπλάνησης του κοινού, όπως έκανε τον Ιούνιο του 2012 σπρώχνωντας την Κύπρο στο Μηχανισμό στήριξης. Γενικά, είχε όλα τα χαρακτηριστικά του θράσους των τραπεζιτών που θεωρούν ότι αν δεν τους βγουν τα ρίσκα, θα τους ξελασπώσει το κράτος. Όπως και στην Ιρλανδια. Και θεώρησε ότι δεν έπρεπε να προσληφθεί η γυναίκα του Α. Κυπριανού στην τράπεζα. Το ΡΙΚ το βράδυ τον πρόβαλε πρώτο χωρίς καν πλαίσιο ποιός είναι, γιατί κατηγορείται κλπ – είχε κατηγορήσει την αριστερά, οπότε πρέπει να ήρθε οδηγία.

Των σκανδάλων τα παιδιά... Ο Χριστοδούλου λέει ότι πήρε προπληρωμή και ανοίγει την πόρτα για σκάνδαλα του ιδιοκτήτη του Πολίτη, ενώ ο Μιχαηλίδης ζητά «κυπριακή δικαιοσύνη» και ο Φιλελεύθερος ασχολείται με τα σέλινα

[2] Για το ιστορικό της υπόθεσης βλ. http://koinonioloyika.blogspot.com/2013/01/blog-post_23.html

Η έκδοση εντάλματος σύλληψης για τον Ντίνο Μιχαηλίδη υπήρξε σαφώς ένα μικρό σοκ για το τοπικό σύστημα εξουσίας. Ο κ. Μιχαηλίδης είναι και πάλι ηγετικό στέλεχος στο ΔΗΚΟ, συμμετείχε και στην προεκλογική για την επανεκλογή Κληρίδη το 1998, αλλά και στην μετέπειτα κυβέρνηση, και η εμπλοκή του σε θέματα μιζών για αγορές οπλών λειτουργεί αναπόφευκτα και ως άνοιγμα της υπόθεση της αγοράς των S3OO και των σχετικών μιζών. Η συγκυρία, από μόνη της, είναι επεξηγηματική για την κινητοποίηση των δικτύων του Σ. Χάσικου στα ΜΜΕ για να προβληθεί άλλο θέμα, που να χρησιμοποιείς τη λέξη μίζες – εκτός από την οικογενειακή εφημερίδα του κ. Χάσικου, την Αλήθεια, η άλλη εφημερίδα που ακολούθησε σε βαθμό ανέκδοτου την προσπάθεια του κ. Χάσικου με μετατοπίσει το ζήτημα από το Μιχαηλίδη και τον ίδιο, ήταν ο Φιλελεύθερος. Από το Σάββατο, παραχώρησε το πρωτοσέλιδο του στις εκστρατείες του κ. Χάσικου – η λέξη μίζες ήταν μόνιμα στο πρωτοσέλιδο, αλλά η είδηση για τον κ Μιχαηλίδη ήταν αλλού και με μικρή προβολή, ενώ επιβλήθηκε απόλυτο εμπάργκο σε άβολες πληροφορίες για τον κ. Χάσικο ή στην άλλη μεγάλη ιστορία των ημερών, την υπόθεση Χριστοδούλου. Τη Δευτέρα, ο Φιλελεύθερος είχε ένα πρωτοσέλιδο πίεση στο Γενικό Εισαγγελέα, ενώ λογόκρινε απόλυτα τη σχέση Λιοτατή – Χάσικου/Κουλέρμου - το ότι είναι συνεταίρος της οικογένειας στο ανταγωνιστικό οικόπεδο - ενώ την Τρίτη, συνεχίζοντας την προβολή της θεματολογίας Χάσικου, μας πούλησε και human interest story με τον πρόσφυγα που καλλιεργούσε

σέλινα στο χωράφι, που πουλήθηκε. Μπορεί να περάσει στην ιστορία της κυπριακής δημοσιογραφίας σαν το πρωτοσέλιδο των σέλινων.

Τί θέλει να λογοκρίνει ο Φιλελεύθερος: από τις μίζες για τους πυραύλους μέχρι τη σχέση Χριστοδούλου - Βγενόπουλου

Πέρα από τον κ. Μιχαηλίδη και τις προεκτάσεις της εμπλοκής του με τον κ. Τσοχατζόπουλο (από το «ευχαριστώ για όλα Άκη» του κ. Κληριδη το 1998, μέχρι την σχέση του κ. Χάσικου με την Telepassport), η πραγματική είδηση της βδομάδας εξακολουθεί να είναι το θέμα Χριστοδούλου. Ο Πολίτης φαίνεται να επιβεβαιώνεται και για το ότι ο κ. Ζολώτας έχει μεγάλα δάνεια στη Λαϊκή - αναφέρεται το ποσό των 432 εκατομμυρίων - αλλά και το ότι ο κ. Χριστοδούλου δεν έχει προσφέρει μέχρι τώρα πειστικές απαντήσεις στα ερωτήματα που προβάλλονται. Την Κυριακή 7/7, ο Πολίτης επέκτεινε την αναφορά του στο θέμα: κατ' αρχήν τεκμηρίωσε ότι η έρευνα γίνεται μετά από καταγγελία, που διαβίβασε στην ΜΟΚΑΣ η «διεύθυνση κανονιστικής συμμόρφωσης το ομίλου Λαϊκής». Και τώρα, προχωρεί και ποινική έρευνα – την οποία, βέβαια, μερικοί όπως στον Φιλελεύθερο προτιμούν επίσης να συγκαλύπτουν με τα σέλινα και τις καταθέσεις Λιοτατή. Είναι προφανές ότι κάποιοι λογοκρίνουν. Το επόμενο ζήτημα, το οποίο ανοίγει η εφημερίδα, είναι οι διαδικασίες γνωριμίας Χριστοδούλου και Βγενόπουλου με μαρτυρία - η οποία, όμως, είναι ανώνυμη, αν και αναφέρονται συγκεκριμένα άτομα και μπορεί να ελεγχθεί από τον κ. Σταυρινάκη τουλάχιστον - είναι ότι ο κ. Βγενόπουλος το 2006 - όπως έκανε και το 2009 - διαμαρτύρονταν γιατί η έρευνα, της οποία προΐστατο ο κ. Σταυρινάκης δεν ενέκρινε με ευκολία και ταχύτητα, την κάθοδο του κ. Βγενόπουλου και των κεφαλαίων, που εκπροσωπούσε. Σύμφωνα με την μαρτυρία, ο κ. Βγενόπουλος φέρεται να είπε με δυσφορία «Έλεος, έλεος, έλεος κ. Σταυρινάκη». Ακολούθως, ο κ. Σταυρινάκης πήρε προαγωγή και έφυγε από την υπόθεση.. και το θέμα προχώρησε.

Το θέμα είναι σημαντικό για το πώς ευκολύνθηκε η κάθοδος του κ. Βγενόπουλου, αλλά και του ανοίγματος της Λαϊκής στη ροή κεφαλαίων προς την Ελλάδα, την οποία ολοκλήρωσε ο κ. Ορφανίδης το 2011.

Η αντεπίθεση του κ. Χριστοδούλου: μια παράδοξη προκαταβολή, αλλά τα κρυφά εκατομμύρια του κ. Παπαδόπουλου

Την Κυριακή, αποφάσισε να αντεπιτεθεί ο κ. Χριστοδούλου. Σε συνέντευξή του στην Καθημερινή, προσπάθησε να παρουσιάσει το ένα εκατομμύριο, που κατατέθηκε

στον λογαριασμό της κόρης του - ο οποίος όμως ήταν και δικός του όπως αποκάλυψε ο Πολίτης - έγινε σαν προκαταβολή για υπηρεσίες που θα προσφέρονταν απ το 2007 μέχρι το 2017. Αυτή η εκδοχή προσπαθεί, βέβαια, να αποφύγει το ερώτημα γιατί πληρώθηκε το πόσο, αφού δεν είχε υπάρξει μέχρι τότε συνεργασία – εκτός εάν αποδεχθεί κάποιος τη θέση, ότι ουσιαστικά τα χρήματα πληρώθηκαν για τη διευκόλυνση της καθόδου του κ. Βγενόπουλου στην Λαϊκή. Είναι, ωστόσο, τόσο γενική που είναι δύσκολο να είναι πειστική με τη γενικόλογη δήλωση ότι «δεν είναι ασύνηθες». Σε αυτόν το τομέα, ο κ. Χριστοδούλου είχε ένα αδύναμο επιχείρημα, όμως άνοιξε μέτωπο με μια, όπως φαίνεται, πιο τεκμηριωμένη καταγγελία. Ισχυρίστηκε ότι οι επιθέσεις εναντίον του γίνονται, διότι ο ίδιος είχε διερευνήσει καταγγελία για εταιρείες του έκδοτη του Πολίτη, του κ. Παπαδόπουλου: η μια αφορούσε «ενδεχόμενο» να μην εκπληρώθηκαν «φορολογικές υποχρεώσεις» - «μιλάμε για εκατομμύρια» - και για μη μεταφορά στην Κύπρο κεφαλαίων – δεν διευκρινιζόταν στη συνέντευξη, αλλά είναι πιθανό ότι οι «φορολογικές υποχρεώσεις» να αφορούσαν την μη μεταφορά κεφαλαίων στην Κύπρο. Αυτή η υπόθεση είναι, ίσως, η πιο ενδιαφέρουσα και για τον χρόνο που συνέβηκε, αλλά και γιατί επιβεβαιώνει και προηγούμενα δημοσιεύματα ότι μεγαλοεκδότες - όχι μόνο ο κ. Παπαδόπουλος - είχαν και έχουν κεφαλαία στο εξωτερικό και ότι η όλη διαδικασία μεταφοράς, δήλωσης και φορολογίας τους είναι μη διαφανής.

«..τον Νοέμβριο του 2004 και τον Φεβρουάριο του 2005 μετά από καταγγελία που μου είχε γίνει για εταιρείες του κ. Γιάννη Παπαδόπουλου…ότι είχε παραβεί τον περί Συναλλάγματος Νόμο που αποτελεί ποινικό αδίκημα γιατί δεν έφεραν στην Κύπρο 45 έως 62 εκατομμύρια δολαρια..ο κ. Παπαδόπουλος πούλησε τις επιχειρήσεις του αυτές, την Amer και μια άλλη, στην αμερικανική Nielsen και έφερε στην Κύπρο 5 εκατομμύρια δολάρια. Για τα υπόλοιπα 40 εκατομμύρια είπε ότι τα πήρε κάποιος Σαουδάραβας φάντασμα, άγνωστων στοιχείων ακόμη…έγινε μια προκαταρκτική έρευνα. Στους φακέλους της Κεντρικής Τράπεζας εντοπίστηκαν πράγματα και θαύματα.»

Ακολούθησε έκθεση από τριμελή επιτροπή, η οποία στάλθηκε στο Γενικό Εισαγγελέα και ανέλαβε το θέμα η αστυνομία και το θέμα προωθήθηκε προς το δικαστήριο.. «Όμως, η υπόθεση αυτή ουδέποτε έφτασε στα δικαστήρια γιατί ασκήθηκε αναστολή διώξεως..». Το γιατί δεν προχώρησε το θέμα, δεν διευκρινίζεται. Αξίζει πάντως να σημειωθεί ότι τότε η εφημερίδα του κ. Παπαδόπουλου ήταν σε έντονη αντιπαράθεση με την κυβέρνηση του κ. Τ. Παπαδόπουλου. Το γιατί δεν

προχώρησε η έρευνα, είναι ένα θέμα το οποίο αξίζει να διερευνηθεί επίσης στα τότε πλαίσια. Διότι προφανώς 40 με 60 εκατομμύρια, δεν είναι αμελητέο ποσό.

Όμως, στη συνέντευξη του κ. Χριστοδούλου υπήρχε και μια άλλη ενδιαφέρουσα διάσταση. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του, ο κ.Χριστοδούλου ασκούσε αυστηρή εποπτεία - όντως είχε πιέσει και την οικογενειακοκρατία στην Τράπεζα Κύπρου με επίκεντρο τις πολλαπλές θέσεις του κ. Π. Πολυβίου - και με βάση αυτό, εμπόδισε και την Ελληνική Τράπεζα και την Τράπεζα Κύπρου να επεκταθούν στην Ελλάδα ή και στη Ρωσία, στην περίπτωση της Κύπρου. Αυτή η μαρτυρία, αν τεκμηριωθεί, είναι σημαντική και για συγκριτική διαχείριση που έκαναν οι κ. Χριστοδούλου και Ορφανίδης. «*Ο διάδοχος μου φρονούσε φαίνεται ότι το χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι αυτορυθμιζόμενο. Επί εποχής μου ασκειτο αυστηρή εποπτεία..*»

Με βάση τα πιο πάνω δεδομένα, τίθεται βέβαια και πιο επιτακτικά γιατί και πώς επέτρεψε την εμπλοκή του κ. Βγενόπουλου στη Λαϊκή, αφού θα ήταν δεδομένο το άνοιγμα στην Ελλάδα. Αλλά οι αιχμές του κατά του έκδοτη του Πολίτη, δεν είναι επίσης αμελητέες. Δείχνουν την αναγκαιότητα έρευνας των κεφαλαίων πίσω από τα ΜΜΕ. Και το θέμα αφορά και στα κεφάλαια των ιδιοκτητών, αλλά και τα συμφέροντα που διοχετεύουν κεφάλαια και εξαγοράζουν προβολή – φτιάχνουν «δημόσιες σχέσεις», όπως το χαρακτήρισε ο Α. Παράσχος.

Τελικά ο κ. Λιοτατής έπαιρνε μίζες;
Ο κ. Χάσικος φέρνει ένα συνέταιρο του πεθερού του ως μάρτυρα, και τα ΜΜΕ φτιάχνουν θέαμα μετατόπισης και λογοκρίνουν το σκάνδαλο ενός υπουργού, που διερευνά ανταγωνιστές της οικογένειάς του

Και πάλι μια βολική Μετατόπιση θέματος, με τα ΜΜΕ να κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν τη σύγκρουση συμφερόντων, όταν καταθέτει ένας συνέταιρος του κ. Κουλέρμου, της οικογενείας Χάσικου..

Θα έπρεπε να το αναμένει κάποιος – όταν οι κριτικές για αποκαλύψεις για τις τράπεζες φτάνουν σε σημείο αιχμής, αμέσως, κινητοποιείται ένας μηχανισμός άμυνας, που προσπαθεί να μετατοπίσει το θέμα. Έτσι έγινε και τον περασμένο Αύγουστο και τον περασμένο Οκτώβριο. Όποτε, δεν ήταν παράδοξο ότι το pet issue της οικογένειας Κουλέρμου, γιατί δεν αγοράστηκε το δικό τους οικόπεδο στη Λάρνακα, απέκτησε ξαφνικά πρώτη γραμμή στη δημοσιότητα. Δεν ήταν, βέβαια, μόνο το θέμα των τραπεζών – τα διασταυρωμένα θέματα των κ. Χριστοδούλου και

Μιχαηλίδη προκαλούσαν επίσης την ανάγκη για ένα είδος μετατόπισης. Και έτσι, εμφανίστηκε κάποιος κ. Λιοτατής, ο οποίος κατηγόρησε «συντεχνιακούς» και «πολιτικό παράγοντα» για επεμβάσεις – και το Σάββατο - ήταν βολική μέρα προφανώς για μαρτυρία η Παρασκευή - το θέμα έγινε πρωτοσέλιδο. Το γιατί οι δημοσιογράφοι δεν ζήτησαν την γνώμη του κ. Κιττή, ο οποίος από την περασμένη βδομάδα βρίσκεται σε αντιπαράθεση με τον εκπρόσωπο της οικογένειας Κουλέρμου, τον υπουργό εσωτερικών κ. Χάσικο, θα μπορούσε να θεωρηθεί αρχικά ως αμελητέα παράβλεψη. Αφού υπήρχε κάτι σαν σκάνδαλο, προβλήθηκε. Το μαργαριταράκι, βέβαια, ήταν εκεί – το Σάββατο, ο κ. Κιττής κάλεσε τους δημοσιογράφους και έκανε τις δικές του δηλώσεις. Ανάμεσά τους και η αποκάλυψη ότι ο κ. Λιοτατής είναι συνεταίρος της οικογένειας Κουλέρμου στο οικόπεδο, που η οικογένεια ήθελε να πουλήσει. Μια όχι και τόσο ασήμαντη λεπτομέρεια, αφού με αυτό το δεδομένο, η μαρτυρία του κ. Λιοτατή ετίθετο πια σε αμφιβολία, αν δόθηκε με στόχο την αποκάλυψη ή για εξυπηρέτηση των συμφερόντων των οικονομικών συνεταίρων του. Ο κ. Χάσικος εμφανίστηκε και πάλι με φαιδρότητα. Είπε ότι επικοινώνησε με τον πεθερό του και τελικά όντως, ο κ. Λιοτατής είναι συνεταίρος με ποσοστό 0.5%. Αξιοσημείωτο πώς και γιατί κάποιος μπαίνει συνεταίρος για τέτοιο ποσό. Και βέβαια, το επίμαχο ζήτημα είναι πότε έγινε συνέταιρος ο κ. Λιοτατής.

Την Κυριακή, το κύκλωμα του κ. Χάσικου στα ΜΜΕ συνέχισε να προωθεί το θέμα – έτσι ρωτήθηκε και ο αρχιεπίσκοπος να σχολιάσει το θέμα. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο αρχιεπίσκοπος δεν ρωτήθηκε να σχολιάσει το θέμα, ας πούμε, του κ. Χριστοδούλου, ο οποίος ήταν και συνεργάτης του και ο οποίος κατηγορείται για μίζες με έγγραφα και εναντίον του οποίου γίνονται ήδη έρευνες. Την ίδια μέρα, ο υπουργός δικαιοσύνης συνέχισε το παιχνίδι του κ. Χάσικου και ανακοίνωσε ότι θα ζητήσει από το Γενικό Εισαγγελέα να προβεί ποινική διερεύνηση. Η αντίληψη του κ. Ιωνά, ότι ο Γενικός Εισαγγελέας θα πρέπει να παίζει στο παιχνίδι των θεαμάτων που κατασκευάζει το κυβερνητικό επιτελείο, είναι σαφής. Ο νυν Γενικός Εισαγγελέας φάνηκε ενοχλημένος από την πίεση και δήλωσε ότι τις αποφάσεις θα τις πάρει ο ίδιος. Ο Φιλελεύθερος συνέχισε να πιέζει πρωτοσέλιδα – και μάλιστα, τώρα δεν ήταν ο συνεργάτης του κ. Χάσικου ο δημοσιογράφος, αλλά ο κ. Βασιλείου. Απλώνει τα δίκτυα, προφανώς, η οικογένεια Κουλέρμου. Και φυσικά, δεν υπήρχε κανένα σχόλιο ούτε καν αναφορά για τη σύγκρουση συμφερόντων του κ.Λιοτατή – ούτε καν για τις παράδοξες αναφορές στην κατάθεση του, η οποία είχε ήδη διαρρεύσει.

Το ιστορικό της υπόθεση σύμφωνα με τον κ. Λιοτατή: ένας επιχειρηματίας που δίνει εκατοντάδες χιλιάδες σε μετρητά, χωρίς αποδείξεις, που ζητά 50,000 για traveling expenses και δεν αναφέρει τη σύγκρουση συμφερόντων που έχει

Τη Δευτέρα, 8/7, η κατάθεση του κ. Λιοτατή κυκλοφόρησε από την εφημερίδα offsite. http://offsite.com.cy/kiprios-vouleftis-pire-1-ekat-e-ke-to-komma-tou-megalo-poso-katatheti-o-liotatis/?utm_source=BenchmarkEmail&utm_campaign=July_8_2013&utm_medium=email

Σύμφωνα με αυτήν την αφήγηση, ο κ. Λιοτατής γνώρισε τέλη του 2005-αρχές του 2006 τον τουρκοκύπριο κ. Μουσταφά, τον οποίο προσέλαβε ως υπάλληλο του. Το 2007, ο κ. Μουσταφά άρχισε να συζητά με τον εργοδότη του για μια προσφορά που είχε να πωλήσει ένα χωράφι στη Δρομολαξιά. Σε εκείνο το πλαίσιο, γνώρισε τον κ. Λίλλη, μεγαλομέτοχο της εταιρείας Wadnic, η οποία ενδιαφερόταν να αγοράσει το χωράφι. Σε αυτό το πλαίσιο, ο κ. Λιοτατής εμφανιζόταν ως σύμβουλος του κ. Μουσταφά από ότι φαίνεται. Το deal φαίνεται να έκλεισε και υποβλήθηκαν οι σχετικές αιτήσεις - που αφορούσαν και την έγκριση του κηδεμόνα τουρκοκυπριακών περιουσίων - που ολοκληρώθηκαν το 2010, οπότε και έγινε η ανταλλαγή. Στο διάστημα μεταξύ 2007 και 2010, φαίνεται ότι οι σχέσεις των κ.κ. Λιοτατή και Λίλλη έγιναν πολύ θερμές σε βαθμός παράδοξο – μάλιστα, στην τελική πληρωμή - ύψους 9.200.00 ευρώ - από το ταμείο των εργαζόμενων της ΑΤΗΚ, την πήρε ο ίδιος ο κ. Λιοτατής και την κατάθεσε στη Λαϊκή. Σύμφωνα με την πρώτη μαρτυρία - διότι για ενδιαφέροντες λόγους ο κ. Λιοτατής είχε δυο μαρτυρίες με ελαφρές, αλλά όχι ασήμαντες μετατοπίσεις, όπως θα δούμε - ο κ. Λιοτατής δάνεισε στον κ. Λίλλη σε επιταγές «χρηματικά ποσά που συμποσούνται πέραν των 400.000 ευρώ, ως επίσης και μετρητά... που συμποσούνται σε ποσό γύρω στις 600.000 ευρώω.» Τώρα, ποιός επιχειρηματίας δανείζει χωρίς απόδειξη σε μετρητά 600.000, είναι όντως αξιοσημείωτο. Σύμφωνα με την εκδοχή του κ. Λιοτατή, αυτά τα δάνεια δίνονταν γιατί ο κ. Λίλλης του υποσχόταν ότι θα γίνει η αγοραπωλησία και ότι θα ο ίδιος θα αναλάμβανε την «εργολαβία του έργου» (σελ.4 – πρώτη κατάθεση). Στα πλαίσια των προσπαθειών να τον πείσει, πήγαν μαζί, σύμφωνα με τις μαρτυρίες του, σε δύο δεξιώσεις, στις οποίες ήταν παρόντες διάφοροι, που εμπλέκονταν, είτε με τη εταιρεία, είτε με την ΑΤΗΚ. Στην κατάθεση, πάντως, η αναφορά ήταν ότι οι πιο πάνω ήταν «μεταξύ των καλεσμένων» (δεύτερη κατάθεση, σελ. 1). Αν δεχθεί κάποιος την εκδοχή του κ.Λιοτατή, ο τότε συνέταιρός του, ο κ. Λίλλης του πουλούσε υποσχέσεις «έχουμε καλές επαφές θα δεις», «θα τρώμε και θα πίνουμε μαζί» (σελ. 5, πρώτη κατάθεση), «ίσα αδελφός μου, θα τρώμε μαζί στην ίδια κούπα» (σελ. 6, πρώτη κατάθεση). Αν και ο κ. Λιοτατής δεν το αναφέρει σαφώς, ο στόχος του σε αυτήν την συνεργασία με τον κ. Λίλλη, ήταν το κέρδος. Ήδη, το ποσό, το οποίο αναφέρεται για την συμμετοχή του στην αγοραπωλησία (50,000 ευρώ) σαν έξοδα για «βενζίνες, έξοδα συναντήσεων και πολλά άλλα έξοδα» (σελ. 3, πρώτη κατάθεση) είναι αρκετά ασαφή να μοιάζουν με μίζες. Ανάλογα φαίνεται και στη δήλωσή του στη δεύτερη κατάθεση, ότι ο κ. Λίλλης του είπε ότι «δεν θα μου έδινε κέρδος όπως υποσχέθηκε».

Τελικά, ο κ.Λίλλης έδωσε, σύμφωνα με τη μαρτυρία του κ. Λιοτατή, 600.000 ευρώ, ενώ ο ίδιος ο κ. Λιοτατής διεκδικεί 1.600.000 συν αυτοκίνητα, που παραχώρησε σε ποδοσφαιριστές της ΑΛΚΗΣ - ο κ. Λίλλης είναι πρόεδρος του σωματείου και προφανώς, οι σχέσεις του με τον κ. Λιοτατή επεκτάθηκαν και εκεί.

Μέχρι εδώ, το θέμα μοιάζει με μια διαφωνία ανάμεσα σε δυο επιχειρηματίες – και ενδεχομένως, η διάφορα να βρίσκεται ακριβώς στα «μετρητά». Αν, δηλαδή, ο κ. Λιοτατής διεκδικεί ότι έδωσε ένα ποσό 600.000 σε μετρητά, τα οποία ο κ. Λίλλης αμφισβητεί.

Ο κ. Λιοτατής, όμως, ο οποίος φαίνεται να συμπεριφερόταν με τόση φαινομενική αθωότητα, προηγουμένως, ξαφνικά, αποφάσισε να επεκτείνει βολικά ίσως το θέμα στην πολιτική – και έτσι, άρχισε να επικαλείται τις πολιτικές σχέσεις του κ. Λίλλη - ως άτομο που είναι επικεφαλής αριστερού σωματείου - και τις υποσχέσεις του ότι θα τον βοηθήσει το «κόμμα» ή μετά που έγινε η αγοραπωλησία τις δικαιολογίες του κ. Λίλλη ότι είχε πολλούς να πληρώσει – και για υποχρεώσεις της Αλκής. Σε αυτό το πλαίσιο, εμπλέκονταν και το όνομα του κ. Κατσουρίδη και συντεχνιακών - της ΑΤΗΚ ενδεχομένως - που δεν κατονομάστηκαν. Το πρόβλημα με τον κ. Λιοτατή, όπως και για το δάνειο σε μετρητά, είναι ότι οι αποδείξεις δεν αναφέρονται. Λέει ότι του είπε ο κ. Λίλλης, ότι βρέθηκε σε δυο δεξιώσεις, όπου μεταξύ άλλων ήταν και μερικοί από αυτούς που αναφέρει, ότι άκουσε τον κ. Λίλλη να μιλά με τον κ. Κατσουρίδη στο τηλέφωνο – αλλά παραδέχεται, επίσης, ότι όλα αυτά γίνονταν για να τον πείσει. Για τις συζητήσεις λ.χ. με «μέλη του ΔΣ» της ΑΤΗΚ, αναφέρει χαρακτηριστικά «όπως ο ίδιος μου ανέφερε» - και ψέματα δηλαδή να του έλεγε...

Αν δεχθεί κάποιος την εκδοχή του κ. Λιοτατή, ότι εξαπατήθηκε από τον κ. Λίλλη, τότε προφανώς είναι πολύ πιθανό ότι του έλεγε ψέματα και κατά την περίοδο 2008-2010 για να το δανείζει, όπως και μετά για να μην τον πληρώσει. Γιατί να πιστέψει κάποιος ότι ο κ. Λίλλης έλεγε την αλήθεια για να αποφύγει να πληρώσει, αλλά ήταν ταυτόχρονα και ψεύτης στις υποσχέσεις του;

Η μετατροπή μια ιδιωτικής διαφοράς για δάνεια σε πολιτική εξυπηρέτηση – οι βολικές αλλαγές θέσεων και συμφερόντων του κ. Λιοτατή

Η εμπλοκή του ΑΚΕΛ από τον κ. Λιοτατή φαίνεται να έχει ως στόχο τη σκοπιμότητα – ως προσφορά εξυπηρέτησης στον κ. Χασικό-Κουλέρμο. Ο κ. Λιοτατής λέει ότι προσπάθησε ζήτησε βοήθεια από το προεδρικό, αλλά ο Χ. Χριστοφίδης του είπε ότι δεν ήξερε για το θέμα και τον παρέπεμψε στο ΑΚΕΛ, αφού ισχυριζόταν ότι τέτοιες υποσχέσεις του έδινε ο κ. Λίλλης. Στο ΑΚΕΛ, η βοηθός του κ. Α. Κυπριανού φάνηκε επίσης -με βάση την μαρτυρία του κ. Λιοτατή - να μην έχει ιδέα για το θέμα – και ο κ. Κυπριανού φαίνεται να τηλεφώνησε δυο φορές - μετά από τις παρεμβάσεις του κ.

Λιοτατή - στον κ. Λίλλη και να μεταφέρει τις απαντήσεις του – ότι το εναπομείναν χρέος ήταν μόνο 65.000, και ότι για να προχωρήσει η υπόθεση χρειάζονταν αποδείξεις. Μάλλον ότι θα ζητήσει και το δικαστήριο.

Η σχέση του κ. Λίλλη με τον κ. Λιοτατή είναι φυσικά προσωπικό θέμα. Αλλά η προθυμία του κ.Λιοτατή να προσφέρει τον εαυτό του για την κατασκευή θεάματος από την οικογένεια Κουλέρμου είναι πολιτικό. Στην πρώτη κατάθεση το 2012, δεν ανάφερε κανένα όνομα. Ξαφνικά, στη δεύτερη κατάθεση δήλωσε ότι ο κ. Λίλλης του είπε ότι έπρεπε να πληρώσει τον κ. Κιττή, τον κ. Κατσουρίδη κλπ. Αυτά, όμως, είναι και βολικές προσθήκες. Προστέθηκαν δηλαδή ενώ ο γαμπρός του κ. Κουλέρμου ανέλαβε τον υπουργείο εσωτερικών και εκδήλωσε την πρόθεσή του να ανοίξει το θέμα, όπου ο πεθερός του δεν μπόρεσε να πωλήσει το δικό του οικόπεδο. Το ότι ξαφνικά, ο κ. Λιοτατής βρέθηκε και συνεταίρος με τον κ. Κουλέρμο είναι από μόνο του τεκμήριο διαπλοκής.

Αξίζει, επίσης, να σημειωθεί ότι στη δεύτερη κατάθεση, ο κ. Λιοτατής έκανε και μια ενδιαφέρουσα αλλαγή στην κατάθεσή του – ενώ στην πρώτη κατάθεσή του, ανέφερε ότι ο κ. Μουσταφά του ζητούσε το κλειδί ενός διαμερίσματος για να ξεκουράζεται, στη δεύτερη κατάθεση (επί κ. Χάσικου – Κουλέρμου) δήλωσε ότι «ουδέποτε διέμενε έστω και ένα βράδυ στις Ελευθερές περιοχές» [σελ. 4]. Μια βολική, επίσης, πάσα για την κατασκευή θεαμάτων από τον κ. Χάσικο, αλλά και σοβαρής αμφισβήτησης της φερεγγυότητας του κ. Λιοτατή. Είναι, μάλλον, σαφές ότι αλλάζει τις εκδοχές και τα στοιχεία για να βολέψει τις συνεργασίες του.

Διότι, προφανώς, αν είχε συνεργασία με τον κ.Κουλέρμο πριν το 2010, μάλλον έπαιζε σε δυο ταπλώ, αφού προσπαθούσε και ο κ.Κουλέρμος να πουλήσει το χωράφι-οικόπεδο του. Ο κ. Λιοτατής προωθούσε το οικόπεδο του κ.Μουσταφά, ενώ ήξερε για τα συμφέροντά του στο οικόπεδο του κ. Κουλέρμου; Αν από την άλλη, απέκτησε τη συμμετοχή στο οικόπεδο μετά το 2011, τότε η υποψία για συναλλαγή είναι δυστυχώς μεγάλη – και βαραίνει τον ίδιο τον υπουργό εσωτερικών.

Η παράδοξη σχέση αγάπης-υποψίας της αστικής τάξης απέναντι στον Κατσουρίδη και ο πραγματικος στοχος: η προωθηση των ιδιωτικοποιησεων και ξεπουληματος του δημοσιου πλουτου

Από εκεί και πέρα, υπάρχουν δυο τομείς που αξίζουν σχολιασμού – η αμφιλεγόμενη στάση των ΜΜΕ απέναντι στον κ. Κατσουρίδη και μάλλον συνειδητή προσπάθεια υπονόμευσης της ΑΤΗΚ. Ο κ. Κατσουρίδης χαίρει εκτίμησης ανάμεσα στην πολιτική ελίτ και μάλιστα κατά τη διάρκεια της προεδρίας Χριστόφια, υπήρχαν έμμεσα ή άμεσα σχόλια κριτικής προς τον τότε πρόεδρο για την παρέμβαση του υπέρ του Α. Κυπριανού στις εσωκομματικές εκλογές. Αυτή η εκτίμηση μετατρέπεται με ένα

ενδιαφέρον τρόπο σε κατηγόρια, μόλις, ξεκινήσει προσπάθεια για μετατόπιση θεμάτων με έμφαση στο ΑΚΕΛ. Έτσι και τον Αύγουστο του 2012, αλλά και τώρα οι υπόνοιες για backroom deals στρέφεται εναντίον του, κατά τα αλλα σεβαστού, κοινοβουλευτικού εκπρόσωπου του συγκεκριμένου κόμματος. Στην προκείμενη περίπτωση, οι κατηγορίες ήταν ασαφείς και αφορούσαν προφορικές συζητήσεις του κ. Λιοτατή με τον κ. Λίλλη. Αλλά και έτσι οι αιχμές αφέθηκαν. Μπορεί να είναι και ένας τρόπος να καλλιεργηθεί το κλίμα 'όλοι φταίνε', μπορεί να είναι και μέρος της κουλτούρας της αστικής τάξης, με την οποία ο κ.Κατσουρίδης έχει μια άλφα σχέση.
Από την άλλη, η αιχμή των επιθέσεων, έστω και αν ξεκίνησε πολιτικάντικα - ήταν μια επιλεκτική εστίαση, σε ένα θέμα που αφορούσε τα συμφέροντα του ίδιου του υπουργού- **είχε ως ευρύτερο στόχο την ίδια την ΑΤΗΚ**. Στο γενικότερο κλίμα, η έμφαση ήταν ότι δίνονταν μίζες στην ΑΤΗΚ, παραβλέποντας το ότι ο ημικρατικός οργανισμός, δεν είχε καμία ανάμειξη στο θέμα, το οποίο αφορούσε το ταμείο συντάξεων. Και προφανώς, η πλειοψηφία στο προσωπικό δεν είναι αριστερή.

Η παρουσία του κ. Κιττή είναι επίσης αξιοσημείωτη. Και γιατί τα έβαλε ανοικτά με τον κ.Χάσικο, αλλά και γιατί ένας από τους λόγους που έγινε στόχος, είναι ακριβώς διότι πήρε πρωτοβουλίες για να μην ιδιωτικοποιηθεί η ΑΤΗΚ. Προφανώς, μέρος των σκοπιμοτήτων, πίσω από τις επιθέσεις, είναι και η καλλιέργεια κλίματος που να μειώσει τις αντιστάσεις στις ιδιωτικοποιήσεις. Και σε αυτό, η πλειοψηφία των ιδιοκτητών των ΜΜΕ έχει σαφή θέση και την εκφράζουν τα πρωτοσέλιδα. Θέλουν δημόσιο πλούτο. Και η τάση μερικών δημοσιογράφων που αναζητούν θέματα για να προβάλουν αρνητικά την ΑΤΗΚ ή άλλο ημικρατικό οργανισμό -όπως η ΑΗΚ- είναι χαρακτηριστική μιας εμμονής που δεν μπορεί να είναι και τόσο τυχαία. Άλλωστε στο θέμα που προέκυψε με την ιδιωτική εταιρεία ενέργειας στην οποία εμπλεκόταν ο κ. Ιωάννου -ο οποίος παραιτήθηκε τελικά- συμπεριλάμβανε και «γνωστό δημοσιογράφο».

Το θέμα δεν μπορεί να διερευνηθεί χωρίς να ανοίξει και το θέμα των διαπλεκομένων συμφερόντων του κ. Χάσικου και της οικογένειάς του στην περιοχή

Η κραυγαλέα λογοκρισία των ΜΜΕ για τη σχέση του κ. Λιοτατή με την οικογένεια του κ. Χάσικου, είναι από μόνη της ενδεικτική του ευρύτερου προβλήματος. Ο κ. Χασικος μπήκε στο υπουργείο, από ότι φαίνεται, με στόχο την προώθηση των οικογενειακων συμφερόντων. Το ότι από όλες τις πωλήσεις ή άλλες χρήσεις τουρκυπριακης περιουσίας, υπήρξε εστίαση στη συγκεκριμένη περίπτωση, που αφορά τον πεθερό

του είναι ενδιαφέρον. Υπάρχουν λ.χ. αναφορές για γήπεδο ποδοσφαιρικού σωματείου της δεξιάς σε τουρκοκυπριακή γη.
Το ότι δεν συζητήθηκε καν, το ποτέ απέκτησε κοινά συμφέροντα με το μάρτυρα, που έφερε στο δικαστήριο είναι ένα ενδεικτικό στοιχείο ότι τα θέματα κατασκευάζονται σαν θεάματα, παρά σαν διερευνήσεις. Ακόμα και η δυσφορία του Γενικού Εισαγγελέα για τις πιέσεις εμφανίστηκε ως «κίνηση της εισαγγελίας».

Θα πρέπει μια όντως ανεξάρτητη επιτροπή - και όχι διορισμένη από άτομα με σύγκρουση συμφερόντων - να διερευνήσει τις επιχειρήσεις ακίνητων της οικογένειας Κουλέρμου. Διότι οι φήμες που κυκλοφορούν, που είναι στο ίδιο επίπεδο προφορικού λόγου όπως όσα είπε ο κ. Λιοτατής, επιμένουν ότι η οικογένεια επένδυσε μετά το χρηματιστήριο στα ακίνητα και προφανώς, το θέμα είναι η χρησιμοποίηση αυτής της περιουσίας με τη βολική παρουσία του κ. Χάσικου, που από τις πρώτες μέρες της θητείας του φρόντισε να απειλήσει τους υπάλληλους του κτηματολογίου – για να έχει περάσει επιθυμίες του και τα ανάλογα συμφέροντα.

Οι εξελίξεις στην τουρκοκυπριακή κοινότητα: Το στάτους κβο, τα επικοινωνιακά και η δύσκολη πραγματικότητα

Μια κλασσική, κυρίαρχη ανάγνωση της Τουρκίας και ιδιαίτερα της πολιτικής που ακολουθεί στην Κύπρο, υπογραμμίζει εμφαντικά την προσπάθεια της Άγκυρας για διατήρηση του «στάτους κβο». Αυτός ο όρος χρησιμοποιείται κυρίως, για να

περιγράψει την πολιτική εκείνη που έχει ως στόχο της, τη διατήρηση της διχοτομικής κατάστασης στην Κύπρο έτσι όπως προέκυψε από την εισβολή του 1974. Αυτή ήταν και η αντίληψη που οδήγησε τελικά – μεταξύ άλλων – και στην ερμηνεία της αντιπαράθεσης της τουρκικής κυβέρνησης με το Ραούφ Ντενκτάς την περίοδο 2002-2004, ως ένα «επικοινωνιακό τέχνασμα». Ως τέτοιο, που ήταν φυσιολογικά, οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι τελικά η Άγκυρα θα συμβιβαστεί με το Ντενκτάς και θα τορπιλίσει τις διαπραγματεύσεις για το σχέδιο Αννάν.

Από το αποτέλεσμα της τότε διαδικασίας γίνεται εύκολα κατανοητό ότι αυτή η μονοδιάστατη και κάποτε βολική ερμηνεία μιας «αιωνίως αμετακίνητης» τουρκικής πολιτικής, είχε ξεπεραστεί από την ίδια την ιστορία. Τελικά η Άγκυρα, για τους δικούς της λόγους, επιδίωξε και κατάφερε την απομάκρυνση Ντενκτάς από την ηγεσία της Τουρκοκυπριακής κοινότητας. Υπό αυτή την έννοια, συνέβαλε στην αλλαγή του «στάτους κβο» ανάμεσα στην κοινότητα, εξέλιξη που απελευθέρωσε νέες πολιτικές και κοινωνικές δυναμικές, οι οποίες με τη σειρά τους επηρέασαν σε κάποιο βαθμό και την πορεία του Κυπριακού.

Η απομάκρυνση Ντενκτάς από την τουρκοκυπριακή ηγεσία, η στήριξη του σχεδίου Αννάν, αλλά ιδιαίτερα το τι ακολούθησε σε σχέση με τη διαχείριση των κατεχομένων από την Άγκυρα, επιβεβαιώνουν φορτικά ότι η τουρκική κυβέρνηση δε βολεύεται από την υπάρχουσα κατάσταση. Ανεξάρτητα εάν εκείνο που επιδιώκει γίνεται αποδεχτό από Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, η σημασία έγκειται στο ότι η υφιστάμενη κατάσταση στην Κύπρο γενικά, ο σημερινός συσχετισμός δυνάμεων και το ιδεολογικό περίγραμμα που κυριαρχούν στα κατεχόμενα ειδικά, δεν είναι κάτι που «ανέχεται» η σημερινή τουρκική ηγεσία. Ο βασικός λόγος για τα πιο πάνω, βρίσκεται στον ίδιο το μετασχηματισμό της Τουρκίας. Βρίσκεται στις ανάγκες, που έχει δημιουργήσει ο συγκεκριμένος μετασχηματισμός στο εσωτερικό της. Είναι τελικά μια συνέχεια ή ένα μέρος της ίδιας της αλλαγής που επικράτησε στη χώρα. Όπως το προηγούμενο «στάτους κβο» στην Άγκυρα δεν ήταν ανεκτό από τον Έρντογαν, στον ίδιο βαθμό μη ανεκτό ήταν και το στάτους κβο στις βόρειες περιοχές της Κύπρου.

Από το 2004 μέχρι σήμερα έχουν συμβεί πολλά. Όμως, το προαναφερθέν δίλλημα επανεμφανίζεται δυναμικά. Η ανατροπή του παλαιού-κεμαλικού στάτους κβο στην Τουρκία, αναζητεί τρόπους «διαφυγής» και στην Κύπρο. Η κατάργηση των λεγόμενων κόκκινων γραμμών του κεμαλισμού στην έδρα του, εξάγεται και στο νησί. Η παραγωγή και αναπαραγωγή εσωτερικών εχθρών στην Τουρκία με τρόπο που να

ταιριάζουν στην ενίσχυση της νέας ισλαμικής εξουσίας, είναι μια διαδικασία που καθρεφτίζεται έντονα και στη δική μας περιοχή. Είτε γίνεται αντιληπτή, είτε όχι.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, λοιπόν, η κατάσταση στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα προκαλεί – ή πρέπει να προκαλεί – ενδιαφέρον και ερωτηματικά. Για παράδειγμα, η πρόσφατη ομολογία του Τουρκοκύπριου ηγέτη Ντερβίς Έρογλου ότι εδώ και ένα χρόνο δεν έχει καταφέρει να συναντηθεί με τον Έρντογαν και ότι ο Νταβούτογλου ακύρωσε δύο συναντήσεις που είχε μαζί του, δεν αποτελεί «επικοινωνιακό τέχνασμα». Ούτε και η αποκάλυψη ότι το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης έστειλε στην Κύπρο επικοινωνιολόγους για να βοηθήσουν στην επικράτηση Κιουτσιούκ στο Κόμμα Εθνικής Ενότητας, αποτελεί ένα «παιχνίδι καλού-κακού» με στόχο να αποπροσανατολίσει τους Ελληνοκύπριους. Αποτελούν ειδήσεις μιας γνήσιας ιδεολογικής αντιπαράθεσης στα πλαίσια της Δεξιάς, χωρίς βεβαίως να μπορεί κάποιος να μαντέψει τις κατευθύνσεις και την τελική της κατάληξη. Όμως, είναι γεγονός ότι ο Έρογλου και ο κύκλος του, με λίγα λόγια η «ιδρυτική φιλοσοφία» των χωριστών δομών εξουσίας στην Κύπρο έτσι όπως επικράτησαν μετά την εισβολή του 1974, αποτελούν εμπόδια στην επικράτηση της νέας τουρκικής ηγεμονίας. Αποτελούν τις «παλαιές» κόκκινες γραμμές, τα «ξένα σώματα» σε ένα πεδίο που διεκδικεί η νέα κυρίαρχη αντίληψη της Τουρκίας. Για αυτό το λόγο, η πιθανότητα σοβαρών ανατροπών στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα μέχρι και την επόμενη εκλογή του ηγέτη της κοινότητας το 2015, θα πρέπει να αντιμετωπιστεί στη σφαίρα του ουσιαστικού παρά του επικοινωνιακού.

Άλλωστε, οι ρυθμοί αλλαγών στα κατεχόμενα δεν αφήνουν άλλα περιθώρια. Το πρόγραμμα, που επιβάλλεται μετασχηματίζει δομές και κοινωνία, με τρόπο που προκύπτει ενώπιον μας ένα «νέο και άγνωστο» περιβάλλον. Τόσο στο οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, όσο και στο ιδεολογικό πλαίσιο η κατάσταση πραγμάτων που μέχρι σήμερα γνωρίζαμε σταδιακά ανατρέπεται προκαλώντας αντιδράσεις. Αυτές

ακριβώς οι αντιδράσεις των Τουρκοκυπρίων είναι που αποκτούν σήμερα μια νέα σημασία. Διότι οι τουρκοκυπριακές αντιδράσεις δεν αναζητούν τη διατήρηση του «παλαιού στάτους κβο», δεν επιθυμούν τη συνέχιση των «αρχαϊκών» κόκκινων γραμμών της ανακήρυξης χωριστών δομών, αλλά ούτε και επικροτούν την επιβολή της νέας τουρκικής ηγεμονίας. Αντίθετα, διεκδικούν την αλλαγή της σχέσης της κοινότητας με την Τουρκία. Κάτι που εφόσον ορίζεται από τα προοδευτικά ρεύματα, δεν μπορεί παρά να αποτελεί διεκδίκηση αλλαγής του ρόλου της Τουρκίας σε ολόκληρη την κυπριακή ιστορία. Συνεπώς, αυτές οι αντιδράσεις ενδιαφέρουν και επηρεάζουν την Ελληνοκυπριακή κοινότητα.

Όταν το κατινιό συναντά τη διοικητική αυθαιρεσία;

Η απέλαση μιας γυναίκας από την Ουκρανία, μπορεί να παραβιάζει τις διεθνείς υποχρεώσεις, αλλά….

Το περασμένο Σάββατο, καταγγέλθηκε ότι μια γυναίκα από την Ουκρανία, η οποία υπήρξε θύμα εμπορίας προσώπων απελάθηκε άρον άρον. Σύμφωνα με δηλώσεις της Α. Χριστοφίδου, προέδρου της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης Stop Trafficking, η κοπέλα συνελήφθηκε πριν μια εβδομάδα και κρατήθηκε στα αστυνομικά κρατητήρια στην Νήσου. Η απέλαση έγινε με απόφαση του υπουργού εσωτερικών, μετά από σημείωμα, που έστειλε η διευθύντρια του τμήματος μετανάστευσης Άννα Σιακαλλή. Το ότι ο κ. Χάσικος ρίχνει και ρατσιστικό αλατοπίπερο ως συγκάλυψη στην προώθηση των οικογενειακών του υποθέσεων στο υπουργείο είναι γνωστό. Οι φιλελεύθερες ευαισθησίες κλπ, έχουν το οικονομικό του τίμημα. Στην προκειμένη περίπτωση, ωστόσο η απέλαση εκθέτει και την πολιτεία, αφού η συγκεκριμένη γυναίκα είχε βοηθήσει την αστυνομία να οδηγήσει στη φυλακή ιδιοκτήτη καμπαρέ. Και σύμφωνα με τις διεθνείς συμβάσεις σε περιπτώσεις θυμάτων εμπορίας δεν γίνεται απέλαση - κάτι το οποίο παραπέμπει και σε δυσκολίες επιστροφής - αλλά επαναπατρισμό με ασφάλεια, αφού το άτομο κρίνεται ως θύμα διεθνούς κυκλώματος εμπορίας.

Αν υποψιάζεστε ότι ο κ. Χάσικος θα το ρίξει και στη συνεργασία με τους κύριους των καμπαρέ, χαλαρώστε – τουλάχιστον για την ώρα. Η αιτία της βεβιασμένης κίνησης φαίνεται να προέρχεται από την κ. Σιακαλλή - και τα δικά της ισως απωθημένα. Σύμφωνα με πληροφορίες, η κυρία από την Ουκρανία είχε ερωτική σχέση με κύπριο και η σύζυγός του αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το κράτος για ιδιωτική χρήση. Έτσι,

από ότι φαίνεται κατέφυγε ή βρήκε κάποια πρόσβαση στην κ. Σιακαλλή και αμέσως κινητοποιήθηκε ο κρατικός μηχανισμός για να προστατέψει την οικογενειακή εστία – έστω και με την παραβίαση διεθνών υποχρεώσεων.
Το φαινόμενο δεν φαίνεται να είναι νέο. Φαίνεται ότι έχει ξανασυμβεί και η κ. Σιακαλλή φερεται από οσους παρακολοθουν τα δεδομενα να είναι πολυ πρόθυμη να υπογράφει απελάσεις – έστω και χωρίς επαρκή τεκμηρίωση. Τώρα, τί θα γίνει αν ο ερωτευμένος κύπριος επιμένει, μόνο η κ. Σιακαλλή μπορεί να απαντήσει. Τώρα θα μετατραπεί και σε γραφείο ιδιωτικών εξυπηρετήσεων το τμήμα μετανάστευσης;
Και αν αύριο απαιτηθεί αποζημίωση για την παραβίαση διεθνών συμβάσεων, θα πληρώσει ο προϊστάμενος, η υπεύθυνη, ή η οργισμένη κυρία;
http://www.astra.com.cy/site-article-4660-53-el.php

ΔΙΕΘΝΗ

Η Αίγυπτος με τρεις εσωτερικούς πόλους εξουσίας και εξωτερικούς άξονες επέμβασης

Η επέμβαση του στρατού στην Αίγυπτο δίχασε ξανά την κοινωνία και τους δρόμους. Η αρχική επέμβαση του στρατού είχε και την δικαιολογία, αλλά και τη στήριξη μεγάλων μερίδων της κοινωνίας – ενδεχομένως και πλειοψηφικών – αλλά η συμμαχία ενάντια στη Μουσουλμανική αδελφότητα ήταν και είναι εύθραυστη, όπως άλλωστε ήταν και η συμμαχία που ανέτρεψε τον Μουμπάρακ. Τις πρώτες μέρες, ο δρόμοι γέμισαν με διαδηλωτές και από τις δυο τάσεις, ενώ ο στρατός ετοιμάζονταν να προχωρήσει στο επόμενο βήμα. Αξίζει, ωστόσο, εδώ να δούμε και τις διεθνείς ισορροπίες της επέμβασης του στρατού. Ο στρατηγός, που ανέλαβε την ευθύνη της στρατιωτικής κίνησης είχε προϋπηρεσία στη Σαουδική Αραβία και πολλοί ερμήνευσαν την κίνηση του γεωπολιτικά ως μια νίκη της Σαουδικής Αραβίας απέναντι στο Κατάρ, το οποίο γενικά στηρίζει τη Μουσουλμανική αδελφότητα. Η στήριξη της

Σαουδικής Αραβίας φαινόταν και από τις ειδησεογραφικές αναφορές των διεθνών ΜΜΕ, που ελέγχει - ο Αλ Τζαζίρα λ.χ. που ελέγχεται από το Κατάρ, ενώ γινόταν η ανατροπή στην Αίγυπτο, μετέδιδε ειδήσεις από τη ..Συρία - αλλά και από το γεγονός ότι οι σαλαφιστές - οι ακραίοι ισλαμιστές, που πρόσκεινται στη Σαουδική

Αραβία - στήριξαν την επέμβαση του στρατού. Σε αυτό το πλαίσιο, άρχισαν και τα σενάρια για ενδεχόμενη ανοχή των αμερικανών στο όλο εγχείρημα. Οι αμερικανοί φάνηκαν διχασμένοι. Αν ήταν, βέβαια, άλλη χώρα και άλλο καθεστώς θα διαμαρτύρονταν για την επέμβαση του στρατού, αλλά στην προκειμένη περίπτωση, οι ΗΠΑ βρίσκονται συνεχώς στην κόψη του ξυραφιού, όταν παίρνουν αποφάσεις στήριξης μετά την ανατροπή του Μουμπάρακ.
Ευρύτερα, ωστόσο, η ανατροπή της Μουσουλμανικής Αδελφότητας και από τον στρατό, αλλα και από το κίνημα στους δρόμους ερμηνεύθηκε και σαν αλλαγή τάσεων στην Μέση Ανατολή – στην Τυνησία λ.χ. άρχισαν διαδηλώσεις κοσμικών-αντιισλαμιστων με σύνθημα «πρώτα η Αίγυπτος, τώρα η Τυνησία». Στην Υεμένη, έγιναν μαζικές διαδηλώσεις για την αυτονομία του νότου ο οποίος ήταν πριν την ενοποίηση σοσιαλιστικό κράτος.

Στην ίδια την Αίγυπτο, η Μουσουλμανική Αδελφότητα αντέδρασε κινητοποιώντας τους μηχανισμούς της μέσα από τα τζαμιά – από την Παρασκευή, άρχισαν διαδηλώσεις με αιματητηρες συγκρούσεις, καθώς ήταν σαφές ότι ο στόχος ήταν η ένταση. Αξίζει να σημειωθεί ότι στο Σινά, όπου δρουν ένοπλες ισλαμικές ομάδες, έγιναν επίσης ανάλογες επιθέσεις. Από την άλλη πλευρά, οι κοσμικοί, οι αριστεροί και γενικά οι αντίπαλοι της αδελφότητας κινητοποιήθηκαν, επίσης, δημιουργώντας ένα είδος αγώνων στους δρόμους. Οι πιο χαρακτηριστικές καταγγελίες για αυτές τις διαμάχες είναι οι αναφορές για βιασμούς από τους ισλαμιστές ως απειλή στις γυναίκες, που διαδηλώνουν εναντίον τους.

Η κατάσταση οξύνθηκε ακόμα περισσότερο, όταν οι ισλαμιστές προσπάθησαν να επιτεθούν στο κτίριο, που πιστεύεται ότι κρατείται ο Μόρσι και ακολούθησε σφαγή μετά από πυροβολισμούς - "αγνώστων" σύμφωνα με τον στρατό, του στρατού σύμφωνα με την Μουσουλμανική Αδελφότητα. Μπροστά στην νέα ένταση το σενάριο για διορισμό του Ελ Μπαραντέι -ο οποίος είναι αποδεκτός στους δυτικούς - ως πρωθυπουργό αναστάλθηκε – φαίνεται ότι οι σαλαφιστές αρνήθηκαν να συναινέσουν, βλέποντας και τον διχασμό στη βάση τους μετά από την αιματοχυσία.
Σε αυτό το πλαίσιο, φαίνεται ότι στην Αίγυπτο υπάρχουν σήμερα τρεις ομάδες, που κινούνται σε ετερόκλητες συμμαχίες:

1. Η μια τάση ειναι οι ισλαμιστές, οι οποίοι ωστόσο δεν είναι κατ' ανάγκη ενωμένοι, αφού ο διχασμός των συμφερόντων του Κατάρ και της Σαουδικής Αραβίας εκφράζει και εσωτερικούς διαχωρισμούς.
2. Στην αντίπερα όχθη, βρίσκονται και οι δυνάμεις του στρατού και του κράτους, που στήριζαν καθεστώς Μουμπαρακ και οι οποίοι φαίνεται να έχουν

ανασυγκροτηθεί – αξίζει να υπενθυμιστεί ότι ο αντίπαλος του Μόρσι, που πήρε 48% στις προεδρικές ερχόταν από αυτήν την τάση και εμφανίστηκε βέβαια ως εκπρόσωπος των κοσμικών. Εδώ, υπάρχουν βέβαια τα δεδομένα συμφέροντα, αλλά είναι και μεγάλο μέρος της μεσαίας τάξης, που αναζητά τη σταθερότητα.

3. Ανάμεσα σε αυτά τα μπλοκς είναι οι κοινωνικές δυνάμεις, με έμφαση στην νεολαία, αλλά και την αναδυόμενη αριστερά, που φαίνεται να έχουν την δυναμική του δρόμου και της επανάστασης σαν ένα είδος συμβολικού κεφαλαίου. Η μετακίνηση αυτών των στρωμάτων, που εκφράζουν μια επίσης ετερόκλητη συμμαχία ταξικά με εργατικά, αλλά και μεσαία κοσμικά στρώματα πέρα από την νεολαία, φαίνεται να είναι ο παράγοντας που καθορίζει την ισορροπία στους δρόμους, με τον ίδιο τρόπο που ο στρατός φαίνεται να καθορίζει την ισορροπία στην εξουσία.

Και ακριβώς, επειδή η Αίγυπτος έχει και συμβολική σημασία, η εμπλοκή των εμιράτων και οι διαμάχες μεταξύ τους αντικατοπτρίζουν και τα συμφέροντα, τα οποία διακυβεύονται. Ο Μόρσι λ.χ. ήταν μεν συντηρητικός, αλλά γεωπολιτικά είχε κάνει ανοίγματα στο Ιράν, που τρομοκράτησαν την Σαουδική Αραβία.

Η εικόνα δεν είναι σαφής στους διαχωρισμούς της, αλλά ταυτόχρονα δεν είναι και χαώδης – μέσα από την αντιπαράθεση αρχίζει να διαγράφεται ένα νέο πολιτικό σκηνικό. Μερικοί αναλυτές ονόμασαν την επέμβαση του στρατού ως ένα είδος «18ης Μπρυμέρ», χρησιμοποιώντας τον τίτλο του γνωστού κειμένου του Μαρξ για να χειραγώγηση της επαναστατικής δυναμικής του 1848. Άλλοι είδαν την επέμβαση του στρατού ως κίνηση έκτακτης ανάγκης μπορετά στον κίνδυνο μιας αυθεντικής λαϊκής έγερσης με άξονα τα οικονομία προβλήματα – διότι ο Μόρσι οικονομικά είχε ουσιαστικά παραδοθεί στις νεοφιλελεύθερες επιλογές, που του επιβλήθηκαν.

Ευρώπη: ποιός θα κάνει το πρώτο βήμα ρήξης;

Τελικά, το άγχος της κ. Μέρκελ για τις εκλογές μπορεί να είναι και εξωτερικό – ενώ στο εσωτερικό το πρόβλημα της παραμένει το ποσοστό που θα πάρουν οι φιλελεύθεροι σύμμαχοι της, αλλά και το ποσά θα πάρει το κόμμα της αριστεράς - τα οποία θα αφαιρεθούν από τους πράσινους και τους σοσιαλδημοκράτες που επιμένουν μέχρι στιγμής σε μη συνεργασία με τους "τέως κομμουνιστές" - στο εξωτερικό, η ευρωπαϊκή ισορροπία φαίνεται να διατηρείται δύσκολα. Μετά το ελληνικό άγχος για την ΕΡΤ, που έφερε την χώρα και πάλι στα πρόθυρα εκλογών, ακολούθησε μια άλλη κρίση στην Πορτογαλία με ανάλογη θεματολογία. Ο υπουργός οικονομικών, ο οποίος ακολουθούσε πιστά το πρόγραμμα λιτότητας παραιτήθηκε μπροστά σε δυο δεδομένα: την αποτυχία του προγράμματος να αποφέρει τα επιδιωκόμενα και την διόγκωση της αντίδρασης στο μνημόνιο. Τα οικονομικά δεδομένα είναι πια γνωστά: «πτώση της εσωτερικής ζήτησης και χαμηλότερα

φορολογικά έσοδα» σύμφωνα με τον ικονομιστ. Η κλασική προειδοποίηση για τα αποτελέσματα της λιτότητας, εμφανίζεται και εδώ. Ήδη, το δημόσιο χρέος βρίσκεται το 134%. Σε αυτό το κλίμα, οι αντιδράσεις είναι έντονες – οι σοσιαλιστές βρίσκονται ήδη 36%, ενώ το κυβερνών κόμμα έχει πέσει στο 26%. Και οι αντιδράσεις είναι ευρύτερες, καθώς τα δυο αριστερότερα κόμματα, το αριστερό μπλοκ και το κομμουνιστικό κόμμα φαίνονται, επίσης, να ανεβαίνουν, αλλά και να ανοίγει μέχρι και το ταμπού θέμα αποχώρησης από το ευρώ. Τελικά, ο πρωθυπουργός έκανε μια νέα προσφορά στο μικρότερο κόμμα της κυβερνητικής συμμαχίας - διόρισε ένα δικό τους στο υπουργείο οικονομικών, ο οποίος είναι κριτικός της λιτότητας - και κέρδισε ακόμα λίγο χρόνο. Μέχρι πότε, θα δείξει. Πάντως, οι ανταποκρίσεις από την Πορτογαλία έδιναν ένα αίσθημα ότι ίσως να έπρεπε η χώρα να ρίξει την Ευρώπη, και την Γερμανία προεκλογικά, σε μια νέο κρίση για να συνειδητοποιηθούν οι συνέπειες της λιτότητας.

Βορειότερα τα πράγματα δεν είναι καλύτερα στην Ιρλανδία. Η οργή για τις αποκαλύψεις των συζητήσεων των τραπεζιτών συνέπεσαν με την υπότροπη της οικονομικής κατάστασης, καθώς η χώρα μετά από «έξι χρόνια λιτότητας» ξαναμπήκε σε ύφεση για δεύτερη φορά σε 4 χρόνια. Το χειρότερο είναι ότι και εδώ δεν βγαίνουν οι δείκτες – το έλλειμμα λ.χ. αναμένεται να φτάσει στο 7.5% και είναι άξιο απορίας, πια, πως θα μειωθεί με τον κύκλο ύφεσης και μείωσης κρατικών εσόδων. Η Ιρλανδία πόνταρε ότι θα τα κατάφερνε με τις εξαγωγές –τελικά, έπεσαν και οι εξαγωγές λόγω της ευρύτερης κρίσης. Και οι κρυμμένες φούσκες του χρέους των νοικοκυριών, είναι μόλις κάτω από την επιφάνεια. Εδώ, το δημόσιο χρέος είναι στο 123%.

Στην Ισπανία, οι κινητοποιήσεις μπορεί να μην είναι το θέμα της ειδησεογραφίας, αλλά οι μετατοπίσεις των ψηφοφόρων δείχνουν μια μικρή επανάσταση ανάλογη με ότι έγινε στην Ελλάδα το 2012. Το κυβερνών κεντροδεξιό κόμμα έχει πέσει από το 45% στο 24% και οι σοσιαλιστές που είχαν πάρει μόλις 29% έπεσαν, επίσης, αλλά τους πλησίασαν, αφού βρίσκονται στο 21%. Το νέο φαινόμενο είναι η άνοδος άλλων κομμάτων, που κάνουν την μονοκρατορία των δύο κομμάτων - όπως ήταν στην Ελλάδα το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία - με την άνοδο της κομμουνιστικογενούς αριστεράς, που πλησιάζει το 20% την εμφάνιση ενός νέου κεντρώου σχήματος - με ηγέτιδα τέως στέλεχος των σοσιαλιστών. Ταυτόχρονα, υπάρχει και η καταγραμμένη στις πρόσφατες τοπικές εκλογές άνοδος των αυτονομιστικών κομμάτων - ιδιαίτερα της αριστεράς. Το νέο κεντρώο σχήμα, που έρχεται τέταρτο στις δημοσκοπήσεις φαίνεται να ευνοείται από διάφορους να παίξει ένα ρόλο, όπως του Μόντυ στην Ιταλία, αλλά η έμφαση του έρχεται σε αντίθεση με την στρατηγική των

αυτονομιστικών κομμάτων – υποστηρίζει εν μέρει τη συγκεντροποίηση της εξουσίας. Σε αυτό το πλαίσιο, που όπως παρατηρεί και ο Economist δεν φαίνεται να βγαίνει σταθερή κυβέρνηση, οι σοσιαλιστές έχουν μάλλον το συγκριτικό πλεονέκτημα να μπορούν να συνεργαστούν με τους περισσότερους. Αντίθετα, η δεξιά και ο πρωθυπουργός εκτός από τη λαϊκή πίεση λόγω της κρίσης, βρίσκονται αυξανόμενα υπό πίεση και λόγω διαφθοράς. Φαίνεται ότι το σκάνδαλο των μιζών του κόμματος του Ραχόϊ αγγίζει πια και τον ίδιο σύμφωνα με νέα έγγραφα και η πίεση για παραίτηση του μπορεί να γίνει και θεσμική.

Ο πόλος της ελευθερίας; Λατινική Αμερική καλεί Snowden

Μετά από την επέμβαση στην πτήση του αεροπλάνου του προέδρου της Βολιβίας σε αναζήτηση του Snowden, την περασμένη βδομάδα, οι αντιδράσεις στη Λατινική Αμερική υπήρξαν έντονες με μια σειρά ηγέτες να δηλώνουν την συμπαράσταση τους στον Μοραλες. Ταυτόχρονα, το γεγονός πυροδότησε και ένα είδος αντί-αποικιακού αισθήματος σε διάφορα χώρες, καθώς εκτός από τις ΗΠΑ εμπλέκονταν και η Ισπανία – και το όλο σκηνικό έμοιαζε με ένα κλασικό αποικιακό σύνδρομο περιφρόνησης των διεθνών θεσμών από τους ευρωπαίους. Στην ίδια την Ευρώπη, το γεγονός δεν προκάλεσε ιδιαίτερες συζητήσεις ,αφού οι αποκαλύψεις του Snowden προκάλεσαν, ήδη, εσωτερικές εντάσεις ΗΠΑ και Ε.Ε. Αυτή τη βδομάδα, οι νέες αποκαλύψεις

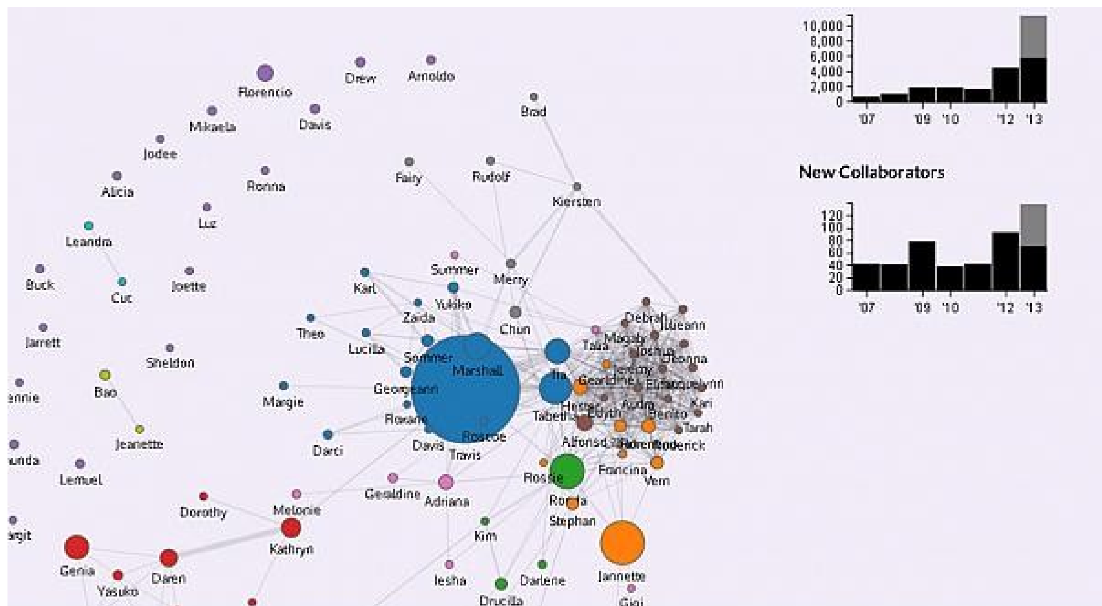
έφεραν στην επιφάνεια και νέα δεδομένα για συνεργασία με τους αμερικανούς, τόσο των γερμανικών, όσο και των αυστραλιανών αρχών.

Στη Λατινική Αμερική από την άλλ,η το νέο κλίμα οδήγησε σε προσφορές άσυλου στο Snowden από την Βενεζουέλα, την Βολιβία και την Νικαράγουα. Σύμφωνα με πληροφορίες, ο Snowden έχει αποδεχθεί την προσφορά της Βενεζουέλας. Τώρα, αν θα έχουμε και πειρατικούς πόλεμους των δυτικών ενάντια σε αεροπορικές πτήσεις αναμένεται να φανεί.

Πάντως, στη Δύση άρχισε ήδη να κυκλοφορεί και πρακτικά, το πώς παρακολουθούνται τα ημέηλ. Στο ακόλουθο λινκ από το euronews υπάρχει ένα πρόγραμμα, που εξηγεί πως δημιουργείται ένα είδος δικτύου παρακολούθησης και αρχειοθέτησης των στοιχείων.
Δοκιμάστε το - είναι ενδιαφέρον να δείτε πώς οι δυτικές κυβερνήσεις σέβονται τον ιδιωτικό χώρο, παρακολουθώντας τα πάντα.
https://immersion.media.mit.edu/

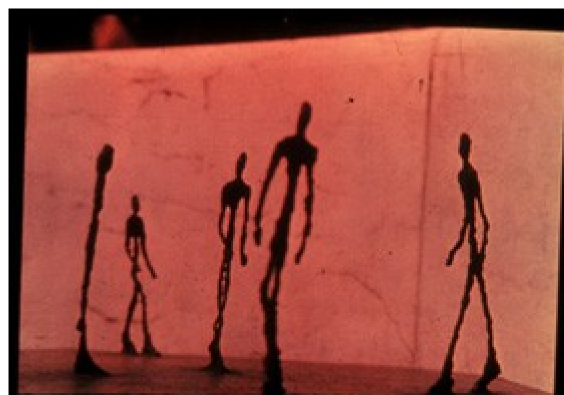
Και το σχετικό επεξηγηματικό κείμενο από το euronews

http://www.euronews.com/2013/07/09/digital-platform-shows-all-that-prism-knows-about-you/

ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Αιολικά πάρκα, η διαπλοκή κράτους και επιχειρήσεων και η αναζήτηση αυτόνομων οικολογικών φωνών και πρακτικών

Η προώθηση εναλλακτικών μορφών ενέργειας υπήρξε ανέκαθεν μια μορφή εισηγήσεων από το οικολογικό κίνημα. Όπως και διάφορα αλλα όμως - η ίδια η

έννοια της οικολογίας λ.χ. αν δει κάποιος πως χρησιμοποιείται ο όρος στην κυπριακή βουλή - δείχνουν ότι εγκλιματισμός των διεθνών τάσεων στην Κύπρο έχει και μια διάσταση επιχειρηματικής δραστηριότητας που συνοδεύεται από το σύνδρομο του «είμαι ότι δηλώσω». Σε ένα πρόσφατο ακαδημαϊκό κείμενο για την ανάπτυξη των επιχειρήσεων και των πρωτοβουλιών για ανεμογεννήτριες η συγγραφέας, Amanda Perry-Kessaris[3] κάνει μια σειρά από ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις και για την ανάπτυξη του τομέα στην Κύπρο, αλλά και για τη σχέση του ακτιβισμού, ότι ονομάζεται στη Δύση «κοινωνία των πολιτών», με τα κράτος αλλά και τα τοπικά επιχειρηματικά δίκτυα που δεν έχουν ενδοιασμούς όταν κάτι αφορά την επιδότηση επιχειρήσεων.

Ο κρατικός τομέας: κάθε γραφείο και κάστρο..

Όπως το έθεσε ένας από τους ερωτώμενους, η Κυπριακή κυβέρνηση μπορεί να συγκριθεί με μια μικρή επιχείρηση: οι ικανότητες των στελεχών της είναι περιορισμένες λόγω απίθανων απαιτήσεων για ταυτόχρονη πραγματοποίηση διαφόρων εργασιών, όπως επίσης και από τη εγωκεντρική συγκέντρωση αρμοδιοτήτων. Οι περισσότερες νομοθετικές αποφάσεις, που αφορούν τα αιολικά πάρκα λαμβάνονται από κεντρικά κυβερνητικά τμήματα, κυρίως από το Υπουργείο Γεωργίας, Φυσικών Πόρων και Περιβάλλοντος και από το Υπουργείο Εσωτερικών, όσο αφορά στην αδειοδότηση για την κατασκευή του πάρκου; την Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας Κύπρου (ΡΑΕΚ) και το Διαχειριστή Συστήματος Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας Κύπρου (ΔΣΜ) στην αδειοδότηση όσον αφορά στην παραγωγή και την επιχορήγηση, και από το Υπουργείο Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού όσον αφορά στην ενεργειακή στρατηγική. Οι σχέσεις ανάμεσα αλλά και εντός των διαφόρων κυβερνητικών τμημάτων και των διαφόρων επιπέδων τους είναι συχνά τεταμένες / νευρικές: 'είναι ένα χάλι, ένα χάλι... υπάρχουν πολλές απόψεις'

Οι επιχειρηματίες βγάζουν κέρδος: η οικολογία ως business deal

Οι developers στον τομέα των ανεμογεννητριών είναι ένα παρδαλό και ετερογενές κοινό/ομάδα. Για μερικούς, οι ανεμογεννήτριες είναι απλώς η τελευταία μορφή ανάπτυξης σε ένα πλαίσιο project μεγάλης κλίμακας στις υποδομές τις τελευταίες δεκαετίες. Για άλλους, είναι μια απόπειρα σε κάτι νέο πέρα από την καριέρα τους στο εμπόριο ή στα χρηματοπιστωτικά θέματα.

[3] *Anemos-ity, Apatheia, Enthousiasmos: An Economic Sociology of Law and Wind Farm Development in Cyprus. 2013. JOURNAL OF LAW AND SOCIETY VOLUME 40, NUMBER 1, MARCH 2013 ISSN: 0263-323X, pp. 68±91*

Οι ακτιβιστές, οι μηχανισμοί αφομοίωσης και τα προβλήματα ακοής των κυβερνητικών υπηρεσιών, απέναντι στους ανένταχτους

Η συντροφικότητα και η ανεξαρτησία της κοινωνίας των πολιτών απειλούνται από την εξάρτηση στις επιχορηγήσεις από το εξωτερικό - Ευρωπαϊκή Ένωση και ΗΠΑ - ή από την τοπική κυβέρνηση. Οι περισσότερο παίκτες της «κοινωνίας των πολιτών» στην Κύπρο, επιλέγουν να διεκπεραιώνουν τις δραστηριότητες τους μέσα από πελατειακές σχέσεις με τα πολιτικά κόμματα. Αυτό μπορεί να είναι και αποτέλεσμα του γεγονότος ότι η κυβέρνηση έχει μια ιστορία «εσωτερίκευσης» των ακτιβιστών της κοινωνίας των πολιτών, μέσα από τον διορισμό τους σε επιτροπές. Για όσους δεν αφομοιώνονται, η κυβέρνηση δεν φαίνεται να ξέρει τί σημαίνει διαβούλευση ή να παίρνει σοβαρά τις εισηγήσεις τους.

Ένας όχι τόσο "κρυφός" πόλεμος

Τελικά, ο κρυφός πόλεμος των αμπελοπουλιών φαίνεται να παίρνει ανοικτές μορφές πια. Μετά τον εκβιασμό της νέας κυβέρνησης από μια ομάδα στο Παραλίμνια, (http://defterianaynosi.com/article.php?id=678) η βιομηχανία των αμπελοπουλιών φαίνεται έτοιμη να διεκδικήσει και άλλα. Συστάθηκε, τελικά, το σωματείο των «φίλων του ξόβεργου», που είναι η δημόσια έκφραση της υπόγειας βιομηχανίας, αλλά και των μορφών των σχετικών μικροβιοτεχνών του είδους. Στα ΜΜΕ, το κλίμα το κατέγραψε ένας σχολιογραφος του Φιλελευθέρου, μιλώντας και για τους πολιτικούς:

Η "απεχθής Μεσόγειος", η Κύπρος και ο "εκλεκτός μεζές της"

... "Οι Κύπριοι - λέει ο συγγραφέας - όταν τους αναφέρεις αυτήν την παρανομία, σε αντιμετωπίζουν ως γραφικό, και σου λένε εμείς έχουμε σοβαρά προβλήματα να λύσουμε, όπως το Κυπριακό, και θέλετε να ασχολούμαστε με τα αμπελοπούλια;" Αυτό, λέει ο Φράνζεν, μου φαίνεται οργουελικό ... Το πρόβλημα, συμπληρώνει, είναι ότι ούτε ένας πολιτικός δεν θα βγει δημόσια να αποκηρύξει αυτήν την οικολογική καταστροφή. Όλοι κοιτάνε την ψήφο τους. Η Κύπρος έχει ένα από τα μεγαλύτερα, αναλογικά, ποσοστά πληθυσμού που ασχολούνται με το κυνήγι. Όποιος τα βάλει μαζί τους χάνει σε εκλογές. Όποιος, όμως, τους καλοκρατεί ή δεν τους ενοχλεί, επωφελείται" ...

Ο Φιλελεύθερος - Δευτέρα, 3 Ιουνίου 2013, σελ.28

Πρόσωπα και Προσωπεία" - Από τον Χρήστο Μιχαηλίδη

Από την άλλη, τα τοπικά κόλπα δεν περνούν πια απαρατήρητα, διεθνώς και έτσι, η διασταύρωση του τοπικού με το παγκόσμιο φαίνεται να παραμένει ένα σημαντικό σημείο του ακτιβισμού σε διάφορα θέματα – και ειδικά, του οικολογικού. Στο πρόσφατο τεύχος του National Geographic - July 2013 – οι φτηνές δικαιολογίες για ένα θέμα, που αφορά το οικοσύστημα ολόκληρης της Μεσόγειου, φαίνονται αστείες και οι τοπικά χαριτωμένες πρακτικές φαντάζουν φρικτές. Το κείμενο με τον ποιητικό τίτλο «Τελευταίο τραγούδι για τα πούλια που μεταναστεύουν», έχει και γραφικές φωτογραφίες για την πρακτική των βερκών, που απλώνεται προφανώς και στην Αίγυπτο. Το πανάρχαιο δήθεν τοπικό έθιμο μπορεί να μας βγάλει και σε νοσταλγίες άλλων..εθίμων και ανάλογων βιαιοτήτων όταν ακολουθήσει κάποιος την σχετική ρητορική.

http://vimeo.com/67906317

National Geographic - July 2013

Last Song for Migrating Birds

From glue-covered sticks in Egypt hang two lives, and a question: How can we stop the slaughter of songbirds migrating across the Mediterranean?

Μια αισθητική, και όχι μόνο, αντιπαράθεση στη Λεμεσό ανάμεσα στα παζαράκια και τους καταστηματάρχες

Η πρακτική των καλλιτεχνικών αγορών εμφανίστηκε στη Λεμεσό, τη δεκαετία του 1990 ως ένα είδος παρέμβασης στην καθημερινότητα με διπλό στόχο: από την μια ως είδος παρέμβασης στη χρήση των αστικών χώρων και από την άλλη ως είδος παρέμβασης με άξονα την τέχνη στην καθημερινότητα.

Εκείνες οι παρεμβάσεις του εναλλακτικού χώρου είχαν ως κεντρικό άξονα την διαφύλαξη χώρων και κτιρίων από την επέλαση των μπουλντόζων, αλλά και τη διάχυση μιας νέας αισθητικής. Από τότε, βέβαια, έχει περάσει πολύ νερό κάτω από την γέφυρα της μεταμόρφωσης της Λεμεσού. Οι χώροι του κάστρου κα της

πλατείας ηρώων, όπου έγιναν οι προηγούμενες παρεμβάσεις, έχουν μεταμορφωθεί από τότε. Και ταυτόχρονα, έχει εμφανιστεί και μια νέα δυναμική στην πόλη τα τελευταία χρόνια και οι αγορές πλέον είναι μια ιστορική πραγματικότητα στην πόλη. Λίγο η κρίση, λίγο και ο μικροαστικός καθωσπρεπισμός δημιούργησαν ένα νέο είδος πίεσης εναντίον των αγορών.

«Ανταγωνιστικά αντικρίζουν οι καταστηματάρχες του κέντρου τους δημιουργούς χειροποίητων ειδών και κοσμημάτων που πωλούν τις καλλιτεχνίες τους σε παζαράκια που στήνονται με την άδεια του Δήμου Λεμεσού.

Νέες σκέψεις κάνει τώρα το Δημοτικό Συμβούλιο μετά από τις διαμαρτυρίες των καταστηματαρχών της δυτικής πλευράς της οδού Αγίου Ανδρέου και της οδού Αγκύρας, οι οποίοι αναμένουν την έλευση τουριστών για να έχουν κάποιο εισόδημα αφού ο κύκλος εργασιών τους έχει μειωθεί εξαιρετικά.»

Από ότι φαίνεται πάντως οι αιτήσεις για άδειες για παζαράκια πληθαίνουν. Οπότε, η αντιπαράθεση καταστηματαρχών και δημιουργών είναι και αυτή μέρος των μορφών διαμόρφωσης της πόλης.

http://www.foni-lemesos.com/topika/eidiseis/10286-sto-stoxastro-brethhkan-oi-kallitexnes-tou-dromou-kai-ths-plateias.html

ΣΠΟΝΤΕΣ

- **«Μη τέλεια αντίδραση των θνητών».** Είναι ο νέος όρος με τον οποίον η δικαστική απόφαση για το Μαρί καλύπτει - ή συγκαλύπτει; - περιπτώσεις όπως των αρμόδιων αξιωματικών την στιγμή της έκρηξης, οι οποίοι δεν εφάρμοσαν τους κανονισμούς και δεν διέταξαν εκκένωση. Ενδιαφέρον όρος, που μπορεί να δικαιολογήσει διάφορα.
- **Για το στέγαστρο ρωτήθηκε κανένας;** Άμα δούμε ολόκληρο το κείμενο, θα πούμε.
-
- **Το νούμερο Καρυδάς στο μεγάλο μας τραπεζιτικό τσίρκο.** Το άτομο που δείχνει και η εσωτερική έρευνα της Τράπεζας Κύπρου σαν υπεύθυνο για την αγορά των ελληνικών ομολόγων, φυσικά δεν παραδέχθηκε τίποτα – αυτό έλειπε να παραδέχονται και οι τραπεζίτες

τα σκάνδαλα τους. Το ότι η Τράπεζα Κύπρου δήλωνε την μια μέρα ότι είχε μειώσει την έκθεση της στην αγορά ελληνικών ομόλογων και την επόμενη ο κ. Καρυδάς μαζί με τον Κ. Ηλιάδη ξεκίνησαν να αγοράζουν από την δευτερογενή αγορά ελληνικά ομόλογα, είναι τεκμηριωμένο. Σύμφωνα με το πρακτικό της επιτροπής προγραμματισμού της τράπεζας στις 11/12/2010 ο ίδιος ο κ. Καρυδάς δήλωνε ότι ο κίνδυνος από τα ελληνικά ομόλογα δεν υπήρχε διότι «η Τράπεζα Κύπρου μείωσε σημαντικά τις συμμετοχές της σε ελληνικά ομόλογα» -Αναφορά στην έκθεση της Τράπεζας Κύπρου δημοσιεύτηκε στην Αλήθεια στις 29/8/2012. Και μετά από τις 15 Δεκεμβρίου μέχρι τον Φεβρουάριο αγοράστηκαν 1.5 δις ελληνικά ομόλογα – τα οποία το συμβούλιο έγκρινε μετά. Αλλά ο κ. Καρυδάς δεν είδε ούτε εξαπάτηση του κοινού, ούτε τίποτα. Απόλυτα συνηθισμένο για τον τραπεζίτη μας, να δηλώνουν κάτι, να κάνουν κάτι άλλο…και οι μίζες; Δεν δίνεται προμήθεια για την αγορά των ομολόγων;

- **Τα ΜΜΕ βέβαια έχουν ένα προβληματάκι συμφερόντων για να παρακολουθούν το ψέμα.** Κάνουν ότι δεν ξέρουν άμα πρόκειται για τα σκάνδαλα των τραπεζών. Οπότε ό,ποια μετατόπιση προκύψει, την δέχονται αν εξυπηρετεί τα συμφεροντα.. Εδώ η πλειοψηφία συγκάλυπτε τον Καρυδά για τόσα χρόνια. Και ο Καρυδάς που το δοκίμασε με την εφημερίδα του κ. Γ. Παπαδόπουλου -τον Πολίτη- τον Αύγουστο του 2012, το ξαναδοκίμασε – φταίει η Ομόνοια. Όπως έλεγαν παλιά, το τελευταίο καταφύγιο μερικών… Και για να χρησιμοποιήσει και το κλίμα υστερίας είπε ότι τηλεφώνησε ο Χριστοφιας για να δοθεί δάνειο. Και μας είπε και ότι οι «άλλοι» -οι αντίπαλοι ότι στην τράπεζα- ήταν φιλικοί προς την αριστερά. Με δεδομένο ότι η ομάδα Ηλιάδη κλπ εκτοπίστηκε από τους μετόχους μετά από την προσφυγή για στήριξη στο κράτος, σε λίγο ο τραπεζίτης μας θα μας έβγαζε την Τράπεζα Κύπρου, Λαϊκό καφεκοπτείο. Ο Πολύβιου, ο Κρις Τριανταφυλλίδης είναι αριστεροί; Όπως και οι μεγαλομέτοχοι της Τράπεζας Κύπρου που κατασκεύασαν την υστερία ενάντια στην αριστερά μέσω των ΜΜΕ τους; Πάντως το δάνειο δεν δόθηκε στην Ομόνοια, το οποίο είναι μάλλον εκφραστικό της πρόσβασης που είχε το σωματείο η η αριστερά. Αλλα ο κ. Καρυδας τι να πει; Αν είχαν οι τραπεζίτες ντροπή θα εμφανιζόταν και στην Ιρλανδία.

- **Δεν είναι αστείο όταν χρησιμοποιεί η κ. Κενεβέζου τη λέξη «διαπλοκή»;** Το ΡΙΚ πρόβαλε μέχρι λίγα λεπτά πριν τις 8 άλλες ειδήσεις στο τρεϊλερ. Ξαφνικά στις 8 η Κενεβέζου μας ανακοίνωσε πρώτη είδηση τον Καρυδά σαν "αποκαλύψεις για διαπλοκή". Έχει χιούμορ το ΡΙΚ. Μιλά ο Καρυδάς της αγοράς των ελληνικών ομόλογων για διαπλοκή. Χωρίς καθρέφτη. Αλλά μιλώντας για καθρέφτες δεν είναι και κάπως, να χρησιμοποιεί την λέξη «διαπλοκή» η κ. Κενεβέζου; Αγαπητή Αιμιλία παρά τις ηρωικές προσπάθειες τελικά «δεν ξεχνώ». Όλοι ξέρουμε τα γέρημα ότι έχεις διοριστεί ρουσφετολογικά, και με ανάλογη κομματική μορφή συναλλαγής βρέθηκε και ο αδελφός σου στο υπουργείο Παιδείας. Οπότε πρόσεχε και λίγο την χρήση των λέξεων.. Ή να το θεωρήσουμε σαν εποχιακό χιούμορ από το καλοκαιρινό ΡΙΚ;
- Πάντως **σε ένα σημείο ο κ. Καρυδάς ήταν ειλικρινής**. Τα είχε με την αριστερά και τον πρώην πρόεδρο γιατί κατηγορούσαν τις τράπεζες. Γίνεται να κατηγορείς τους ένοχους όταν αυτοι είναι οι τραπεζες; Με έτσι αντίπαλους η αριστερά μάλλον βρίσκεται στην σωστή ιστορικη μεριά**. Και όσοι υιοθετήσουν τον Καρυδά αύριο στις εφημερίδες, θα είναι και δείγμα του ποιοί αναζητούν συγκάλυψη.**
- **Μιχαηλίδης – Χάσικος love for ever.** Δηλαδή ο κ. Μιχαηλίδης κατηγορείται ότι μέχρι το 2001 μετέφερε χρήματα και επιταγές στον κ. Τσοχατζόπουλο, αλλά ο κύπριος υπουργός άμυνας τότε, δεν ήξερε τίποτα; Ίσως το άγχος για τα τότε, να είναι και μια αιτία όλων αυτών των ιστοριών που κατασκευάζει ο κ. Χάσικος μέσα από τα δίκτυα των δημοσιογράφων του, για να φτιάχνει θεάματα. Μην αγχώνεσαι καλέ μου, ότι είναι να έρθει, θα έρθει..

- **Ο κ. Κιττής είπε για λογαριασμούς, όχι για επιλεκτικά πόθεν έσχες κ. Σωκράτη.** Η πρόκληση του κ. Κιττή, το Σάββατο, προς τον κ. Χάσικο: δηλωσε ότι ο ίδιος ανοίγει τους λογαριασμούς του, και ρώτησε τον κ. Χάσικο αν ανοίγει του δικούς του. Η απάντηση ηταν υπεκφυγή. Ο κ. Χάσικος είπε ότι έχει καταθέσει τα περιουσιακά του στοιχεία στη βουλή και μπορούν να δημοσιοποιηθούν. Μα ο κ. Κιττής δεν εννοούσε αυτά τα επιλεκτικά στοιχεία κ. Χάσικε. Αναφερόταν σε λογαριασμούς – και αφού το φέρε η κουβέντα, μπορεί να πάνε και πίσω μέχρι το 1999, δεν είναι; Κατά άλλα, το αστείο επιχείρημα ότι είναι άλλα τα οικονομικά

του κ. Κουλέρμου και άλλα της οικογένειας σου, απλώς κάνουν πιο ύποπτη τη θέση σου. Κέρδισες, δηλαδή, την Αλήθεια στο λόττο;

- **Οι δηλώσεις του κ. Κιττή που προκαλεσαν τα «μασκαραλίκια» του κ. Χάσικου:** http://www.24h.com.cy/epikairotira/30454-proedrosathk.html

- **Πόλεμος Κουλέρμου - Λίλλη; Τελικά, δηλαδή, ο κ. Λιοτατής ήταν συνεταίρος του κ. Λίλλη, τσακώθηκε μαζί του και πήγε με τον κ. Κουλέρμο;** Θα ονομάσουμε το υπουργείο εσωτερικών κτίριο της οικογένειας Κουλέρμου;

- **Πότε ακριβώς απέκτησε την συνιδιοκτησία ο κ. Λιοτατής;**
- **50,000 travelling expenses** ο κ. Λιοτατής; Καλά με αεροπλάνο πήγαινε από το χωριό του, στο διπλανό;
- **Οι εταιρείες ακινήτων του κ. Κουλέρμου και της οικογένειας**. Και αφού άνοιξε μόνος του το θέμα των ακινήτων, ο κ. Χάσικος, άντε να δούμε ποιές εταιρείες ακίνητων έφτιαξε η οικογένεια και πότε. Διότι, άμα συγχύζεται με την απλή αποκάλυψη ότι ο κ.Λιοτατής είναι οικογενειακός συνέταιρος, προφανώς, δεν αντιλαμβάνεται ότι, ότι λεει θα έρθει να τον βρει.

- **Συγχαρητήρια στον κ. Προδρόμου**. Σύμφωνα με την Γνώμη, ο κ. Προδρόμου απολογήθηκε στην οικογένεια Μιχαηλίδη από τον Κάτω Πύργο, ο οποίος δολοφονήθηκε από ένοπλους της ΕΟΚΑ. Σύμφωνα με την εφημερίδα, ο βουλευτής του ΔΗΣΥ δήλωσε ότι « αν ήξερα περί τίνος πρόκειται δεν θα έκανα αναφορά». Έχει την άποψη του ότι υπήρχαν προδότες, αλλά και συγχυσμένες περιπτώσεις, και μπροστά στα δεδομένα διαφοροποιήθηκε. Πρόοδος. Όταν οι τέως φιλελεύθεροι της Αλήθειας, το ρίχνουν στο ρουσφέτι και στη χειραγώγηση για την μάσα, οι απορριπτικοί γίνονται πιο λογικοί;

- **Στυλιανίδη θέλεις να μείνετε μόνοι σας, όπως το 2004; Keep walking.** Κάνει μια ομιλία ο Δ. Χριστόφιας μετά από καιρό και αυτονόητα κάνει και κριτική από την οπτική του στην κυβέρνηση. Αλλά κάνει και πάσα – στηρίζει την κίνηση για το Βαρώσι. Βγαίνει ο Στυλιανίδης σχεδόν πανικόβλητος και κάνει επίθεση στον πρώην

Πρόεδρο γιατί να κάνει κριτική. Η επιλογή των λέξεων ήταν ενδιαφέρουσα – έκανε κριτική στον Δ. Χριστόφια για «αψυχολόγητα όχι». Μιλώντας για το θέμα της οικονομίας, πολύ σωστά ό κ. Χριστοφιας του αντίτεινε ότι η δική του προεδρία αντιστάθηκε – και θα μπορούσε να του πει ότι διαπραγματεύτηκε ένα σαφώς πιο ήπιο μνημόνιο. Αλλά, ας μείνουμε στο «αψυχολόγητα όχι». Ο όρος παραπέμπει και προσπαθεί να ταυτίσει το «όχι» του 2004 με την αντίσταση στις πιέσεις την τρόικα. Αν νομίζει ο κ. Στυλιανίδης ότι θα επιβληθεί μια λύση, ή ότι θα δεχθεί η κοινωνία να υποτάσσεται σε ότι της φέρουν υπό το κράτος του εκβιασμού, ζει σε παραμυθια του κίτρινου γραφείου, όπως φάνηκε και τον Μάρτιο. Ποιός και πώς θα πειστεί για λύση, όταν μερικοί συμπεριφέρονται έτσι στη δική τους κοινότητα; Και ήδη οι μισοί, οι οποίοι ήταν με τον κ. Στυλιανίδη το 2004 νοιώθουν τώρα τόσο μακριά, που αν τους θεωρεί δεδομένους ο κ. Στυλιανίδης he is in for a big surprise. Και αν ο ίδιος δεν το καταλαβαίνει, ας το σκεφτούν, όσοι αποφασίζουν και για αυτόν…

- **Και ο χαριτωμένος κ. Βίκτορας.** Αλλά εντάξει ο κ. Στυλιανίδης, έστω και με τα ζικ ζακ - από τον Πασχαλίδη, στον Σημίτη, στο 'ευχαριστώ για όλα Άκη", στο 2004 κλπ - μπορεί να πεις ότι έκανε μια απόπειρα συναίνεσης το 2012. Ο κ. Βίκτορας που απλώς διάβαζε ειδήσεις και πήγε στο προεδρικό για να διαβάζει πάλι σχόλια, από πού και ως πού αρθρώνει άποψη για το πότε θα μιλά ενας πρώην Πρόεδρος; Με δημόσιο χρήμα ελέω θεαματικού ρουσφετιού είσαστε εκεί κ. Βίκτορα. Λίγο σεβασμό στο δημόσιο διάλογο. Μην διαβάζεις απλώς ότι σου δίνει το κίτρινο γραφείο. Σκέψου και λίγο.
-
- **Και ο κ. Αναστασιάδης;** Μπορεί να πει κάποιος ότι η σύγκλιση εθνικού συμβουλίου τη μέρα έκδοσης απόφασης για το Μαρί μπορεί να είχε και την έννοια να δοθεί ένα κλίμα συλλογικότητας. Το οποίο ως τέτοιο ήταν μια καλή και ενδιαφέρουσα κίνηση. Και μετά, ο Ιωνάς σαν περιφερόμενη νεύρωση χάλασε την εικόνα.
-
- **Η στήλη είναι ευγενική.** Και επειδή ούτε ήταν, ούτε θέλει να είναι όπως το κίτρινο γραφείο, θα το πούμε αόριστα αρχικά. Μήπως είναι οι άβολες μνήμες κάποιας δεκαετίας του 20ου αιώνα, που κάνουν δυο

νυν υπουργούς να συμπεριφέρονται σαν ένοχοι τον Ιούλη; Διότι όσοι φωνάζουν είναι και αυτοί για τους οποίους υπάρχουν ύποπτες φήμες.

-
- **Είναι ταξικό το θέμα.** Η νέα κυβέρνηση ξεκίνησε με μια κρυφή απόφαση να αποδεκτεί το κούρεμα, και προσπάθησε να το φορτώσει σε όλη την κοινωνία για να ευκολύνει τους μεγαλοκαταθέτες και τους μεγαλομετόχους των τραπεζων. Ακολούθως, άλλαξε τον νόμο για την ακίνητη ιδιοκτησια, για να απλώσει το κόστος σε όλους με την φορολόγηση της πρώτης κατοικίας – και, να ευκολύνει έτσι τους ξενοδόχους, μεγαλοϊδιοκτήτες κλπ. Ακολούθως, ήταν η υπόθεση με το γρι γρι – μια άδεια απέναντι σε 500 αυτοεργοδοτουμένους. Ύστερα, ήταν η καθυστέρηση του θέματος των ενοικίων. Όποτε, όσοι νομίζουν ότι οι ανοησίες που παπαγαλίζει ο κ. Βίκτορας είναι απλώς πολιτικάντικες ατάκες, καλύτερα να ξυπνήσουν. Αυτοί, που γράφουν για τον κ. Βίκτορα, έχουν συμφέροντα και σε αυτά τα συμφέροντα περιλαμβάνεται και η επίθεση στην πλειοψηφία για τα συμφέροντα της μειοψηφίας.
-
- **Το σύνδρομο του βοσκού του ψεύτη.** Θυμάστε που έλεγε ο Χάρης και η υπόλοιπη ομάδα της τρελής χαράς, ότι αν δεν υπογράφαμε σύντομα θα είχαμε χρεοκοπία κλπ. Τελικά, είχαμε και χρεοκοπία που ήταν απλώς ανανέωση ομόλογων. Ο πανικός ήταν κατασκευασμένος για να εκβιαστεί η κοινωνία. Όμως, η φούσκα χάνει την γυαλάδα της με την επανάληψη..
-
- **Και πάνε καλά τα δημόσια οικονομικά λέει το υπουργείο.** Μα εκεί είχαμε μια ισορροπία για ό,ποιον έβλεπε τα πράγματα συγκριτικά. Στις τράπεζες ήταν και είναι το πρόβλημα. Ακόμα μια απόδειξη;
-
- **Κυπριακή δικαιοσύνη και έκδοση κυπρίων στο εξωτερικό για δίκες.** Υπάρχει μια σειρά από ενδιαφέρουσες διαστάσεις σε αυτό το θέμα που άνοιξε με τον Ν. Μιχαηλίδη. Η διαφύλαξη της κυπριακής αυτονομίας είναι μια σημαντικη παράμετρος. Από την άλλη, το κυπριακό νομικό σύστημα βρέθηκε τα τελευταία χρόνια μπροστά σε μια πίεση από τα ΜΜΕ και μέχρι στιγμής, δεν φάνηκε να μπορεί να αντεπεξέλθει στην πίεση. Άμα προσθέσει κάποιος και τις

οικογενειακές και άλλες σχέσεις του παρελθόντος, τότε οι αμφιβολίες είναι μεγάλες και διογκώνονται. Δεν φαίνεται λ.χ. να υπάρχει ένα κλίμα ανάλογο των ιταλών δικαστών, που τα βάζουν με τον Μπερλουσκόνι, αγνοώντας τα ΜΜΕ του. Υπάρχει ένα αίσθημα ότι γίνεται μια προσπάθεια να εξυπηρετηθούν συμφέροντα, είτε του ιστορικά «βαθέως κράτους», είτε των συμφερόντων πίσω από τα ΜΜΕ. Σε τέτοιο κλίμα, η αναζήτηση δικαισύνης εκτός από την ιστορική δικαίωση, μπορεί να δει και αλλού.

-
- **Ένας πιθανός νέος κόσμος. Με τον τρόπο που οι κ. Ιωνάς και Χάσικος αυξάνουν την ένταση για ιδιοτελείς σκοπούς, είναι πιθανό ότι σύντομα να αρχίσουν αναζητησεις για νομικές διεκδικήσεις για πράξεις που έγιναν στις 15 Ιουλίου 1974 και μετά.**

ΑΠΟΨΕΙΣ

Ένα σχόλιο για την απόφαση του δικαστηρίου για το Μαρί

Κ. Γεννάρης

Δεν πρόκειται να σχολιάσω την απόφαση του δικαστηρίου για το Μαρί. Συμφωνώ πάντως ότι για να υπάρξει σοβαρός σχολιασμός θα πρέπει, όπως είπε ο πρώην Γενικός Εισαγγελέας κ. Μαρκίδης, να μελετήσει κανείς το σύνολο της απόφασης. Μπορώ όμως και αισθάνομαι ότι πρέπει να εκφέρω κάποιες σκέψεις για την όλη υπόθεση:

1. Ασφαλώς και υπάρχουν πολιτικές ευθύνες τις οποίες ανέλαβε ο πρώην πρόεδρος της Δημοκρατίας. Και αυτές οι πολιτικές ευθύνες εξαργυρώθηκαν στην κάλπη με την εκπαραθύρωση του. Για τις ποινικές ευθύνες του, αν υπάρχουν, δεν μπορεί να υπάρξει σχολιασμός, αν δεν υπάρξει και ποινική ανάκριση και ενδεχομένως και δίκη. Και αυτό δεν φαίνεται να γίνει εξ όσων αντιλαμβάνομαι. Συνεπώς, οι λογής-λογής κατήγοροι και δικαστές μάλλον εκφράζουν πολιτική στάση εκδίκησης και τίποτα άλλο.

2. Με το σύστημα που επικρατεί στην Κύπρο από το 1960, με τις «παραδόσεις» και τις νοοτροπίες που δημιούργησε και που έχουν

δυστυχώς εδραιωθεί στην πολιτεία και την κοινωνία μας, ένα Μαρί, με τα ίδια ακριβώς γεγονότα, στοιχεία και χαρακτηριστικά, θα μπορούσε να εξελιχθεί με οποιαδήποτε κυβέρνηση υπό οποιονδήποτε πρόεδρο. Συνεπώς, οι λογής-λογής ευαισθησίες που εκδηλώνονται από τότε μάλλον πολιτικές προθέσεις και επιθυμίες εκφράζουν, παρά έγνοια για τις οικογένειες των θυμάτων και την απόδοση δικαιοσύνης.

3. Δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς ότι από την πρώτη στιγμή στήθηκε ολόκληρη επιχείρηση για να καλλιεργηθεί ένα κλίμα από το οποίο να μην μπορεί να ξεφύγει κανείς και πολύ περισσότερο η τότε κυβέρνηση και τα μέλη της. Και στην δημιουργία του κλίματος αυτού συνέβαλαν και τα ΜΜΕ και η βουλή και τα κόμματα και διάφοροι υπερπατριώτες. Όλοι επενδύοντας σε κάποιο πολιτικό κέρδος –αυτό είναι αηδιαστικό. Το αποτέλεσμα ήταν να κατηγορηθούν, να δικαστούν και να καταδικαστούν και η κυβέρνηση και τα μέλη της από τότε. Οι έρευνες και η δίκη απλώς επικύρωσε την πολιτική απόφαση της καταδίκης.

4. Λάθη έγιναν και κανένας δεν μπορεί να το αμφισβητήσει. Όχι μόνο στο χειρισμό του θέματος των εμπορευματοκιβωτίων, αλλά και στο χειρισμό της κατάστασης μετά την έκρηξη. Δεν ήταν άραγε λάθος να μην είχε σφραγιστεί αμέσως μετά την έκρηξη η βάση και να επιτραπεί στον καθένα να περιφέρεται σε αυτή και να προβαίνει στις πλέον απίστευτες δηλώσεις αμέσως μετά; Είτε αυτοί ήταν βουλευτές που βαφτίστηκαν αμέσως ειδικοί, είτε η Επιτροπή Άμυνας της βουλής, της οποίας ο Πρόεδρος σήμερα λέει περίπου «μα εμείς εν τζιαι….» Οι δε εφημερίδες και τα ηλεκτρονικά μέσα που τότε «αποκάλυψαν» όσα έγγραφα δεν είδαν στη ζωή τους ανόητοι δημοσιογράφοι οι οποίοι τα περιμάζευαν όπως τα έβρεχε ο ουρανός!

5. Και βεβαίως οι τελευταίοι που απετέλεσαν μέρος του προβλήματος είναι οι 13 νεκροί. Αυτοί ήταν τα πραγματικά θύματα της ιστορίας, ο θάνατος των οποίων σήμερα και έκτοτε τυγχάνει αηδιαστικής εκμετάλλευσης. Πέρα βέβαια από την εκμετάλλευση της συναισθηματικής κατάστασης των συγγενών τους για πολιτικούς λόγους. Οι 13 νεκροί είναι θύματα. Θύματα του συστήματος που οδήγησε στο Μαρί, θύματα της ευθυνοφοβίας, της ανόητης και εσωστρεφούς γραφειοκρατίας, του ανταγωνισμού στα ψηλά δώματα της ιεραρχίας του συστήματος κλπ, κλπ. Είναι όμως θύματα. Και

σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστούν από την πολιτεία ώστε να καθοριστούν έτσι και οι ευθύνες της πολιτείας απέναντι τους και απέναντι στους συγγενείς του. Όλα τα άλλα είναι εκ του πονηρού.

6. Πρόδηλες είναι οι ευθύνες του Υπουργού Άμυνας. Αλλά και εκείνων που είχαν την ευθύνη για το στράτευμα, για τη βάση, για τη φύλαξη του επικίνδυνου φορτίου, κλπ. Η απόφαση δημιουργεί την εντύπωση ότι ο Υπουργός Άμυνας αποτέλεσε τον εύκολο στόχο στον οποίο να φορτωθούν όλες οι ευθύνες. Όμως, θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ο άνθρωπος αυτός ανάλωσε τη ζωή του σε αγώνες για τη Δημοκρατία, για τη νομιμότητα, για την ελευθερία και για την ευημερία του Κυπριακού λαού. Και ακόμα στην ενοχή του οφείλουμε όλοι να επιδεικνύομε ένα σεβασμό και μια αξιοπρέπεια. Διαφορετικά είμαστε αγέλη και πολιτικοί κανίβαλοι

Αυτές είναι οι σκέψεις μου. Χωρίς κακή διάθεση και με κάθε σεβασμό στους νεκρούς και στους συγγενείς τους.
10/7/13

Υπόθεση Κώστα Σακκά

Αν και έχουν γραφτεί αρκετά κείμενα από τον χώρο και τους συντρόφους του Κ. Σακκά προτιμήσαμε ένα κείμενο από κάποιον αποστασιοποιημένο με στόχο να φανεί πόσο ευρύ είναι το θέμα που θέτει η εμπειρία του στο «ευρωπαικο πλαισιο».

Η φωτογραφία είναι από εκδήλωση της Συσπείωσης Ατάκτων στη Λευκωσία

Σε ένα κελί χωρίς δίκη

Θανάσης Χειμώνας, 01/07/2013

Το όνομα «Κώστας Σακκάς» δεν μου έλεγε τίποτα. Εντάξει, κάπου σε κάποιον τοίχο είχε πάρει το μάτι μου ένα σύνθημα τύπου «Λευτεριά στον αναρχικό Κ.Σακκά» αλλά δεν είχα δώσει σημασία. Τέτοιας μορφής γκράφιτι είναι βλέπετε πολύ συνηθισμένα στην Αθήνα, ορισμένα δε από τα ονόματα των «αναρχικών» που πρέπει να «λευτερωθούν» είναι τόσο εξωφρενικά και αλλόκοτα που αναρωτιέσαι αν πρόκειται για κάποιου είδους φάρσα.

Ωστόσο, σερφάροντας πριν λίγες μέρες στο ίντερνετ (η υπόθεση δεν έχει πάρει μεγάλη έκταση στα ΜΜΕ) διαπίστωσα πως ο Κώστας Σακκάς είναι όντως υπαρκτό πρόσωπο. Και, δυστυχώς, αποτελεί μια ζωντανή απόδειξη πως η μπάλα έχει οριστικά χαθεί στη χώρα μας.

Ο Σακκάς συνελήφθη τον Δεκέμβριο του 2010 κατηγορούμενος για οπλοκατοχή και για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση. Ποια άραγε ήτο; Μην ήταν η Αλ Κάιντα; Μην ήταν η Μπάντερ Μάινχοφ; Μην ήταν η «Εμείς που χτίσαμε τη Σουηδία»; Χρειάστηκε τελικά να περιμένουμε τέσσερις μήνες για να μάθουμε πως επρόκειτο για τη «Συνωμοσία των πυρήνων της φωτιάς».

Λίγο πριν ολοκληρωθεί το 18μηνο φυλάκισης που προβλέπεται από το νόμο, ο Σακκάς κατηγορήθηκε εκ νέου για πάνω από 150 βομβιστικές και εμπρηστικές επιθέσεις – ούτε ο Νέρωνας να ήταν, δηλαδή. Το ζήτημα είναι πως ο άτυχος κατηγορούμενος έχει ήδη συμπληρώσει δυόμισι χρόνια στη φυλακή και οδεύει φουλ για τριετία, καθώς το Συμβούλιο Εφετών αποφάσισε την παράταση της κράτησής του για άλλους έξι μήνες. Στις 4 Ιουνίου, ο Σακκάς ξεκίνησε απεργία πείνας. Σήμερα, σχεδόν ένα μήνα μετά, νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση στο Γενικό Κρατικού. Καταστάσεις που μας θυμίζουν τη Βρετανία της Θάτσερ πριν τριάντα χρόνια. Βέβαια, ο Μπόμπι Σαντς και οι σύντροφοί του είχαν τουλάχιστον καταδικαστεί.

Το διά ταύτα; Ένας πολίτης ευρωπαϊκής χώρας βρίσκεται τρία ολάκερα χρόνια πίσω από της φυλακής τα σίδερα. Εσχάτως και με κλονισμένη υγεία. Επαναλαμβάνω: ευρωπαϊκής χώρας. Ο Σακκάς δεν ζει στη Σαουδική Αραβία ούτε είναι τρόφιμος του Γκουαντανάμο. Είναι ένας τύπος που μέχρι τις αρχές της δεκαετίας που διανύουμε ζούσε ανάμεσά μας και από τότε βρίσκεται στη φυλακή, όχι «για ένα έγκλημα που δεν έκανε ποτέ», όπως λέει η κλασική κλισέ έκφραση ούτε καν λόγω κάποιας καφκικής κακοδικίας. Βρίσκεται στη φυλακή χωρίς να έχει καν δικαστεί! Για πόσο

ακόμα; Και αν όποτε δικαστεί αποδειχθεί πως ήταν αθώος ποιος θα του επιστρέψει αυτά τα χρόνια της ζωής του;

Είναι ο Κώστας Σακκάς ένοχος; Είναι αθώος; Πρόκειται για τον Έλληνα Μπιν Λάντεν; Πρόκειται για την αρσενική Μητέρα Τερέζα; Ειλικρινά, αυτή την στιγμή δεν με νοιάζει καθόλου. Στα μάτια μου, είναι απλώς ένας συμπατριώτης μας που έχει χωρίς λόγο στερηθεί την ελευθερία του. Ίσως εξαιτίας της ανεπάρκειας του ελληνικού δικαστικού συστήματος. Ίσως επειδή το «Κράτος» (με ό,τι συνεπάγεται αυτή η λέξη) θέλει απλώς μια ρεβάνς για την Πόλα Ρούπα και τον Νίκο Μαζιώτη οι οποίοι πρόλαβαν και την κοπάνησαν με την παρέλευση του διαβόητου 18μήνου – μια ρεβάνς την οποία παίρνει από τον πρώτο άνθρωπο που βρήκε «μπόσικο».

Το θέμα φυσικά αποτέλεσε την 1453η μάχη στο χαρτοπόλεμο μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ με το κόμμα της Κουμουνδούρου (μέσω της Νεολαίας του) να προσπαθεί να επιβάλει πολιτική χροιά (παρότι σε όλο αυτό το διάστημα ο υπουργός Δικαιοσύνης ήταν ΔΗΜΑΡαίος) και τη Συγγρού να απαντά με μια ανακοίνωση η οποία, αφού ταυτίζει τις έννοιες «κατηγορούμενος» και «ένοχος», ζητάει από τον Αλέξη Τσίπρα να «να σέβεται τις αποφάσεις της Δικαιοσύνης». Εξκιούζμι, ρε παιδιά, για ποιες «αποφάσεις της δικαιοσύνης» μιλάμε;

Το θέμα του Κώστα Σακκά δεν είναι πολιτικό. Θέλω να πιστεύω πως δεν είναι ιδεολογικό – αν και κάπου αμφιβάλλω. Σίγουρα όμως μας αφορά όλους. Αύριο, στη θέση του μπορούμε να βρεθούμε εγώ ή εσύ, φίλε αναγνώστη. Σε ένα κελί. Χωρίς δίκη.